உ

கடவுள்துணை

செந்தமிழ்

தொகுதி-௧௬.] காலயுக்தி௵ வைகாசி௴ [பகுதி-எ.

Vol. XVI. May,—June. 1918. No. 7.

யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை.

சில மாதங்கட்குமுன்னர் ஸ்ரீ.வெ.இராஜகோபாலையங்காரென்பார் "செந்தமிழில்" பத்திராசிரியர்க்கு ஒரு விஞ்ஞாபனரூபமாகச் சில விஷயங்கள் எழுதினர். அவற்றிற் பெரும்பாலானவை ஆதாரமில்லாத வெறுங்கூற்றாகவும் மெய்ம்மையிற்றிறம்பினவாகவு முள்ளன. ஆதலால் அவ் விஷயங்களின் உண்மையை உள்ளவாறுரைக்கவேண்டுமென்னும் நோக்கத்தோடு யானைக்கட்சேய் மாந்தரனைப்பற்றி யானறிந்ததை இங்கே கூறுவேன்.

'வஞ்சிமாநகராராய்ச்சி'யில் யானைக்கட்சேய் மாந்தரன் சேருட் பேரரசனென்று குறிக்கப்பட்டது. அது தவறென்றுகொண்டு, ஒரு விஞ்ஞாபனமுடையார், அவன் ஒரு குறுநிலமன்னனென்றும், பேரரசனேயல்லனென்றும் ஒருமுறைக் கிருமுறை வற்புறுத்தினர். ஆதலால் இவ்விருதிறக்கொள்கையில் உண்மையுடையதெதுவென ஆராய்வேன்.

அவ் வரசன்பெயர் கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை என வழங்கப்படுதலைக் கற்றார் பலருமறிவர். அதிலுள்ள கோ, சேரமான் என்னுஞ்சொற்கள் அவன் பேரரசனென்பதை நன்குவிளக்குமாற்றலுடையன வென்று தோன்றுகிறது. கோச்சோழன், கோப்பாண்டியன் என்பனபோலுமிது.

புறநானூற்றில் 17-ஆம் பாட்டு அவ் வரசனைப்பற்றியது. அதில்,

"தென்குமரிவடபெருங்கற்
குணகுடகடலாவெல்லை

*

குன்றுமலைகாடுநா
டொன்றுபட்டுவழிமொழியக்
கொடிதுகடிந்துகோறிருத்திப்
படுவதுண்டுபகலாற்றி
யினிதுருண்டசுடர்நேமி
முழுதாண்டோர்வழிகாவல" என்றுள்ளது.

"தென்றிசைக்கட் கன்னியும் வடதிசைக்கண் இமயமும் கீழ்த்திசைக் கண்ணும்மேற்றிசைக்கண்ணுங்கடலும்எல்லையாகநடுவுபட்ட நிலத்துக், குன்றும் மலையும் காடும் நாடும் என இவற்றையுடையோர் ஒரு பெற்றிப்பட்டு வழிபாடுகூறத் தீத்தொழிலைப்போக்கிக் கோலைச்செவ்வி தாக்கி ஆறிலொன்றாகிய இறையை உண்டு நடுவுநிலைமையைச்செய்து தடையின்றாக உருண்ட ஒளியையுடைய சக்கரத்தால் நிலமுழுதையும் ஆண்டோரது மரபைக்காத்தவனே" என்பது அதனுரை. இவற்றால் அவன் குடபுலமுழுதும் ஆண்ட ஏகசக்ராதிபதி என்பது இனிது விளங்கும். இங்ஙனமாகச்சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டவனைக் குறுநில மன்னனென்று துணிந்து கூறத்தலைப்பட்ட விஞ்ஞாபனமுடையார் பெருநிலமன்னனுடைய இலக்கணம் எத்தன்மைத்தென்று கொண்டனரோ அறியக்கூடவில்லை.

யானைக்கட்சேய்மாந்தரன், பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுடன் பொருத சேரஅரசன் என்பது 17-ஆம் புறப்பாட்டானறியலாவது. அக்களத்துப் பாண்டியனுடன் பொருதவர் எழுவர் என்ப. அதனை,

"கொய்சுவற்புரவிக்கொடித்தேர்ச்செழியன்
ஆலங்கானத்தகன்றலைசிறப்பச்
சேரல்செம்பியன்சினங்கெழுதிதியன்
போர்வல்யானைப்பொலம்பூணெழுமி
நாரரிநறவின்எருமையூரன்
தேங்கமழ்கலத்துப்புலந்தசாந்தி
னிருங்கோவேண்மானியறேர்ப்பொருநனென்
றெழுவர்நல்வலமடங்கவொருபகன்
முரசொடுவெண்குடையகப்படுத்துரைசெலக்
கொன்றுகளம்வேட்டஞான்றை"

எனவரும் அகப்பாட்டடிகளானறியலாம். இதிற் சேரல் என்ற நாம ஏக தேசக்கிரஹணத்தால் அவன் மாந்தரஞ்சேரல் என்றறியலாம். அன்றியும், 19-ஆம் புறப்பாட்டில் நெடுஞ்செழியன் "எழுவர் நல்வலங் கடந்தோய்"என்று கூறப்படுகிறான். அதன் உரைகாரர் அவ்விடத்து "இரு பெருவேந்தரும் ஐம்பெருவேளிருமாகிய எழுவரது நல்லவலியை வென்றோய்" என்றெழுதினர். இதில் இருபெருவேந்தரென்றது சேரனையும் சோழனையும். அவருள் அப்பாண்டியனுடன்பொருத சேரன் மாந்தரஞ்சேரலே என்பது மலையிலக்கு. அங்ஙனமாகவே புறப்பாட்டுரையாசிரியர் மாந்தரஞ்சேரலைப் பெருவேந்தனென்று குறித்தாராவர். இங்ஙனமே, மாந்தரஞ்சேரலையும் சோழவரசனையுங்குறித்து'இருபெருவேந்த' ரென்று மதுரைக்காஞ்சியிலும் வழங்கப்பட்டது. இவையன்றி, உச்சி மேற்புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியரும், மாந்தரஞ்சேரலும் சோழ அரசனும் மற்றைவேளிரும் ஆகிய எழுவரையுங்குறித்து, "நேரிலமன்னரிருவரும் குறுநிலமன்னரைவரும்"என்று கூறினர்.* ஆகவே மதுரைக்காஞ்சிபாடிய புலவரும், பழையஉரையாசிரியர்கள் இருவரும், மாந்தரஞ்சேரலைப் பேரரசனென்றேகொண்டிருக்க அதற்கு நேர் விரோதமாய், விஞ்ஞாபனமுடையார், அவன் ஒரு குறுநில மன்னனென்றுகூறியது யாதாகுமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

புறநானூற்றில் 22-ஆம் பாட்டு மாந்தரஞ்சேரலைப்பற்றியது. அதில்,

"வேந்துதந்தபணிதிறையாற்
சேர்ந்தவர்கடும்பார்த்து
மோங்குகொல்லியோரடுபொருந"

என்று அவன் கூறப்படுகிறான். அவனுக்கு மாற்றரசர் பலர் பணிந்து திறைதருதல் சொல்லப்பட்டமையும் அவன் பேரரசனென்பதை வலியுறுத்தும். அன்றியும் அவனுக்குக் கொல்லிமலையுடைமை கூறப்பட்டமையாலும் அவன் சேரருட் பெருவேந்தனென்பது விளங்கும். கொல்லிமலை பேரரசனுக்குரியதென்பது பிரசித்தம்.

ஆனால், மாந்தரஞ்சேரல், சிற்றரசனாக இருந்துகொண்டே; கொல்லிமலையைப் பேரரசனிடமிருந்து கைப்பற்றி ஆண்டுவந்தா

* பத்துப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, 128-ஆம் அடியின் உரை.

னென்று விஞ்ஞாபனமுடையார் கருதுவதாகத்தெரிகிறது. அக் கொல்லிமலே, விஞ்ஞாபனமுடையார் கருத்துப்படி கொங்கின்கீழ் புடைக்கொல்லியாக வேண்டுமன்றோ? தொண்டிராச்சியத்திலிருந்து மலேவேலிகடந்துவந்து அக் கொங்கின்புடைக் கொல்லியை மாந்தரன் கொண்டானென்று கொள்ளுங்கால், அக்கொல்லிக்கும் தொண்டிக்கும் இடைப்பட்ட கொங்குநாடும், அதனகத்துள்ளதாகத் தாம் கருதும் சேரர்கருவூரும், அதனருகோடும் பொருநையாறும்,பேரரசனேவென்ற அவனுடையன வாகவேண்டுமென்பது அவர்க்கு முடன்பாடாக வேண்டும். ஆகவே தங்கருத்துப்படி கொல்லிக்கிடைப்பட்டகொங்கிற் கருவூர், பொருநை, தொண்டிமுதலிய சேரர்க்குரியன முழுதும் உடையனுகிய மாந்தரனே ஒரு சிற்றரசனென்றது விஞ்ஞாபனமுடையார் கொள்கைக்கே சிறிதும் பொருந்தாதிருக்கிறது.

நிற்க, விஞ்ஞாபனமுடையார், கொல்லிமலே பின்பு மாந்தரஞ் சேரலிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டுக் காரியால், தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்கு அளிக்கப்பட்டதென்று புதிதாக ஒரு கதை எழுதினர். இது எந்தநூலிற் கூறப்பட்டதென்பது, அறியக்கூடவில்லே. காரி என்பவன் ஓரி என்பவனேக்கொன்று கொல்லியை ஒரு சேரனுக்குக்கொடுத்ததாக,

> "முள்ளூர்மன்னன்கழறொடிக்காரி
> செல்லாநல்லிசைநிறுத்தவல்வில்
> ஓரிக்கொன்றுசேரலற்கீத்த
> செவ்வேர்ப்பலவின்பயங்கெழுகொல்லி"

எனவரும் அகப்பாட்டடிகளானறியப்படுவது. அவர் இக் கதையையே அங்ஙனம் பிறழ உரைத்தனர்போலும்.

இதுகாறுங்கூறிவந்தவை மாந்தரஞ்சேரல் பெருவேந்தனென்று துணிதற்குச்சிறந்தசான்றாய் நிற்பன. இனி அத்துணிபை வலியுறுத்தற்கு அவனேப்பற்றிய செய்யுள்களிற் பல குறிப்புக்கள் உள்ளன; அவற்றையுமிங்கே குறித்தல் மிகையாகாதென நினைக்கிறேன்.

17-ஆம் புறப்பாட்டில்,

> ...."ஈண்டிய
> மழையெனமருளும்பஃறோன்மலேயெனத்

தேனிறைகொள்ளுமிரும்பல்யானை
யுடலுநருட்கவீங்கிக்கடலென
வானீர்க்கூக்குந்தானையானுது
கடுவொடுங்கெயிற்றரவுத்தலைபனிப்ப
விடியெனமுழங்குமுரசின்
வரையாவீகைக்குடவர்கோவே."

என்றும்; அதன் உரையில் "திரண்டமுகிலெனக்கருதிமயங்கும் பல பரிசைப் படையினையும், மலையென்றுகருதித் தேனினந்தங்கும் பெரிய, பல யானையினையும், மாறுபடுவோர் அஞ்சும்படி பெருத்தலாற் கடலெனக்கருதி மேகம்நீர்முகக்க மேற்கொள்ளும் படையினையும், அமையாது நஞ்சுகரக்கும் பல்லினையுடையவாகிய பாம்பினது தலைநடுங்கும் பரிசு இடியென்றுகருத முழங்கும் முரசினையும், எல்லார்க்கும் எப்பொருளும் வரையாதுகொடுக்கும் வண்மையையுமுடைய குடநாட்டார் வேந்தே" என்றும் உள்ளன. இவற்றால் அவன் ஒரு பெரும் படையை உடையவனென்பது அறியப்படும். இதுகொண்டு அரசியன் முறைப்படி இத்தலைகய படைக்கு ஒரு சிற்றரசன் உரியவனல்லன் என்பது நன்குணரத்தக்கது.

இன்னும் இப்பாட்டின் ஈற்றிலுள்ள கோ என்னுஞ்சொல்லின் பொருளாற்றலாலும் அவன் பேரரசன் என்பது நன்குபெறப்படும். அச் சொல்லுக்கு அவ்வாற்றலுண்மை "கோக்கண்டமன்னர்குரை கடற்புக்கிலர்" எனவருஞ்செய்யுளானுமறியப்படும். இங்ஙனமாகவும் "குடவர்கோ"என்றது கொண்டு அவன் பேரரசனெனல் பொருந்தா தென்பதை உதாரணமுகத்தானறிவுறுத்த வந்தவராய், விஞ்ஞாபன முடையார், நெடுஞ்சேரலாதனுங்குடக்கோ என்று வழங்கப்படுவன்; அதுகொண்டு அவன் குடபுலமுழுதும் ஆண்டவன் எனல் பொருந்தா தென்றுகூறினர். இந்நெடுஞ்சேரலாதன் யாவனென்று அறிந்துகொள்ளச் சிறிதுபிரயாசை எடுத்துக்கொண்டிருந்தால் அவர் அங்ஙனம் எழுதவேமாட்டார் என்பது திண்ணம்.

சேரரில் செங்குட்டுவன் என்னும் அரசனைப்பற்றிக் கற்றூர்பலரு மறிவர். அவன் வஞ்சியிலிருந்து அரசுசெலுத்தியவனென்பதும், குடபுலமுழுதும் ஆண்டவனென்பதும், பேரரசுரிமை வகித்தவனென்பதும்

சிலப்பதிகார வஞ்சிக்காண்டத்தாலும் பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம்பத்தாலும் நன்கறிந்தன. அங்ஙனம் பேரரசனென்று பலராலுங்கொள்ளப் பட்ட செங்குட்டுவனுடையதந்தை இக்குடக்கோநெடுஞ்சேரலாதனெனின், அவன் சிற்றரசனென்பார்கூற்றுச்சிறிதேனும் பொருந்துவதாகுமா? நெடுஞ்சேரல் செங்குட்டுவனுக்குத் தந்தை என்பது, பதிற்றுப்பத்து ஐந்தாம்பத்தின் பதிகத்தில்,

> "வடவருட்கும்வான்றோய்வெல்கொடிக்
> குடவர்கோமானெடுஞ்சேரலாதற்கு......மகன்"

என்றும், சிலப்பதிகாரத்தின் பதிக உரையில் "குமரியொடுவடவிமயத், தொருமொழிவைத்துலகாண்ட சேரலாதற்குச் சோழன் மகள் நற்சோணையீன்ற மக்களிருவருள் முன்னோன்" என்றும் செங்குட்டுவன் குறிக்கப்படுதலாலறியலாம். செந்தமிழ்ப்புலவர் ஸ்ரீமத்-மு. ராகவையங்கார் அவர்களும் 'சேரன் செங்குட்டுவன்' என்னும் தமது அரிய பெரிய ஆராய்ச்சிநூலிற் பலவிடத்தும் இந் நெடுஞ்சேரலாதன் பேரரசனென்பதே விளங்குமாறு எழுதிச்செல்வர். ஸ்ரீமத்-மு. ராகவையங்காரவர்கள் விஞ்ஞாபனமுடையாராலும் நன்குமதிக்கப் பட்டவர்களுள் ஒருவர் என்பது, அவர் எழுதிய 'அரியவினாக்கட்கு உரியவிடையில்' "சங்கமிருந்ததமிழையெல்லாமுண்டுதிகழ், சிங்கங்களிரண்டு" என்று குறித்ததனாலறியலாம். அங்ஙனமாகவும் இங்கு தம்முடையகொள்கைக்கும் விரோதமாக விஞ்ஞாபனமுடையார்கூறிச் செல்வது எதுபற்றியோ தெரியவில்லை. ஆகவே, இதுகாறும் கூறியவாற்றால் "குடக்கோ" எனப்பட்டமையும் மாந்தரஞ்சேரல் பேரரசனென்று துணிதற்கு ஏற்றசான்றாதல் புலப்படும்.

இதுநிற்க, விஞ்ஞாபனமுடையார் நெடுஞ்சேரலோடு மாந்தரஞ்சேரலைச் சமகாலத்தவனாகக்குறித்தது தவறு. தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையையும் மாந்தரஞ்சேரலுடைய சமகாலத்தவனாக்கியதும் அங்ஙனமேயாகும். அவற்றிற்கெல்லாம் அவர் ஆதாரங்காட்டாது செல்வதால் நானும் அவற்றின் உண்மையை ஆதாரத்துடன் விளக்குவது மிகையாம் என விடுத்தேன்.

மேலும் விஞ்ஞாபனமுடையார், வஞ்சியிலிருந்த சிக்கற்பள்ளித் துஞ்சிய செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன்மகனும் பேரரசனுமான சேரமான் தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை கொங்குநாட்டுக்

கருவூரிலிருந்தவனென்றும், கொங்குநாடுமுழுதும் ஆண்டவனென்றும் எழுதினர். அவை முற்றவும் தவறுதல் பதிற்றுப்பத்தின் 77-ஆம் பாட்டில் "கொங்கராபரந்தன்ன"—என்பது முதலாகவரும் சில அடிகளின் பொருளையும் 78-ஆம் பாட்டின் ஈற்றிலுள்ள சில அடிகளின் பொருளையும் உற்றுநோக்குவார்க்கு இனிது புலனாகும். இவற்றாற் சேரர் தலைநகராகிய வஞ்சியும் குடமலைநாட்டிலே யுள்ளதென்பதும் எளிதினுணரப்படும்.

இவை நிற்க: புறநானூற்றில் 20-ஆம் பாட்டையும் அதன் உரையையும் ஒருமுறையேனும் படித்திருந்தால் அவர் மாந்தரஞ் சேரல் குறுநிலமன்னனென்று கூறச் சிறிதும் உடன்படார்.

மேலும் 22-ஆம் பாட்டில்,—

"மாந்தரஞ்சேரலோம்பியநாடே
புத்தேளுலகத்தற்றெனக்கேட்டுவந்
தினிதுகண்டிசிற்பெரும" என்றுள்ளது.

இதிலுள்ள நாடு என்னுஞ்சொற்பொருட்குறிப்பால் மாந்தரன் ஆண்டது மிகுந்த நிலப்பரப்புடைய குடபுலமுழுதுமே என்று கொள்ளப்படும். அவனுடையநாடு புத்தேளுலகத்தோடு உவமிக்கப்பட்டமையால் அந்தர மத்திய பாதாளம் என்னும் மூன்றுலகங்களிலும் தேவலோகமானது வானவர்க்கிருப்பிடமாய்ப் பல்வகைவளனும் நிறைந்து அதிலுள்ளோர் இன்பம் நுகர்தற்கு இடனாகுமாறே சேர சோழ பாண்டியமண்டலங்கள் மூன்றுட் குடமலைநாடாகிய சேரனாடு எல்லா வளனும் நிரம்பி வானவர் (சேரர்) ஆட்சிக்குட்பட்டு ஆங்குள்ளோர் எல்லா இன்பமும் நுகரும் போகபூமியாயுள்ளதென்பது உய்த்துணரப் படும். மாந்தரஞ்சேரல் ஒரு குறுநில மன்னனாயின் அவனடிப்பட்ட குறுகிய நிலத்தைப் புத்தேளுலகத்தை ஒத்தநாடு என்று கூறினது சங்கப்புலவர் வாக்கிற்கு இசைந்ததாகக் காணப்படவில்லை என்பதும், அன்றியும், அங்ஙனம் கூறப்பட்டது ஒரு சிற்றரசனுடையநாடே யாயின், அவனைப்போன்ற ஏனைய சிற்றரசருடைய நாடுகளையும் அக்காலத்துப் பேரரசனுடைய பெரியநிலத்தையும் அத்துணை சிறப்புடையனவல்லவென்று அவர் கருதினரென்பது இழுக்குடையதாகுமென்பதும் அறியத்தக்கன.

இனி, "நம் சேய்மாந்தரன் தொண்டியையும் விளங்கிலேயும் கொல்லி யையும் ஆண்டுவந்தான்" என்பது விஞ்ஞாபனமுடையார் கூற்று. இதனால் அவர் மாந்தரனை மேற்குறித்த இடங்களுக்குமட்டிலும் அதிபனான ஒரு சிற்றரசனென்று கருதினதாகத்தெரிகிறது. கொல்லி, தொண்டி, விளங்கில் இவையே இவனைப்பற்றிய சில செய்யுள்களிற் காணப்படுவதுகொண்டு அவைநீங்கலாக ஏனைய இடங்களுக்கு அவன் உரியவனல்லன் என்று துணிந்துவிட்டனர். சொல்லாததெல்லாம் இல்லாததென்பதே அவருடைய சித்தாந்தம்போலும். மாந்தரஞ்சேரல் தொண்டியோடுபொருநனென்று கூறப்பட்டதுகொண்டு அவன் தொண்டியைமட்டும் ஆண்டவன் என்று கூறும் அவருக்கு, முத் தொள்ளாயிரத்து,

> "வரைபொருநீண்மார்பின்வட்கார்வணக்கு
> நிரைபொருவேன்மாந்தைக்கோவே—நிரைவளையார்
> தங்கோலம்வவ்வுதலாமோவவர்தாய்மார்
> செங்கோலனல்லனென."

எனவரும் செய்யுளாற் குறிக்கப்படும் சேரவரசன் 'மாந்தைக்கோ' என்றமையால் மாந்தையை மட்டும் ஆண்ட ஒரு சிற்றரசனே என் பதும் உடன்பாடாதல் வேண்டும். இங்ஙனமாக வருமிடங்கள் எத் துணையோ பல. அங்கெல்லாம் விஞ்ஞாபனமுடையார்கருத்துப்படி கொள்ளுதல் முற்றும் தவறுதலைக்கற்றூறறிவர். முத்தொள்ளாயிரத் துட் சேரனைப்பற்றிய செய்யுட்களெல்லாம் பேரரசனையே குறிக்கு மென்பது வெளிப்படை.

ஆகவே பல்லாற்றானும் கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய்மாந் தரஞ்சேரலிரும்பொறை, குடபுலமுழுதும் ஆண்ட பெருவேந்தனென் பது விளக்கமெய்தி, அவன்விஷயமாய்ப் பத்திராசிரியர் "வஞ்சிமாநகரா ராய்ச்சி"யிற் குறித்தனவெல்லாம் விஞ்ஞாபனமுடையாருடைய வெற் றுரைகளாற்சிறிதும் அசித்தியடையாது நிற்கின்றனவென்பது இதனால் அறிவிக்கப்பட்டது.

ஒரு மாணவன்.

அந்தகக்கவிவீரராகவமுதலியார்காலம்

("செந்தமிழ்"த்தொகுதி கரு-பகுதி ஈ-ல் களஉ-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

கி. பி. 1236-ல் மூன்றும் விஜயவாகு அரசனுகித் "தம்பதீனியா" வைத் தன்னிருப்பிடமாக்கினன். இவன் இலங்கையின் தென்பாகத்திலிருந்த தமிழர்களை வடபாகத்துக்குத்துரத்தி அவர்கள் துவீபத்தின் பலவிடங்களிலுங்கட்டியிருந்த அரண்களைத்தகர்த்து வன்னிப்பற்றில் இருந்த தமிழர்களையுமழித்துப் பாண்டிய சோழதேசங்களுக்கோடிப் போய்விட்ட பௌத்தவாசாரியர்களைத் திரும்ப ஈழத்துக்கழைத்தனனென்று இதிகாசங்கூறும். ஆயினும் ஈழத்தின் வடபாகத்தில் தமிழரசர் கோட்டை கொத்தளங்கள் கட்டிப் பலத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கி. பி. 1240-ல் இரண்டாம் பராக்கிரமவாகு அரசனுயினன். இவன் தமிழரை வெல்லக்கருதி முதலாவது ஈழத்துவன்னியரைத் தன்னடிப்படுத்தினன். பிற்பாடு சிங்களப்போர்வீரரைச்சேர்த்துத் தேசத்தில் அங்குமிங்கும் அரண்கள்கட்டிக்கொண்டிருந்த தமிழர்களை நெருக்கத்தொடங்கினன். இந்தக்காலத்திலே தமிழ கேரள போர்வீரர் நாற்பதினயிரவர் "மாகன்" அவன் மகன் "சயவாகு"வென்னும் தமிழரசர்களின் கீழிருந்த புலத்திபுரம், கொத்தசாரகம், கங்காதடாகம், காகாலம், பாடினடு, குருண்டி, மானமத்தை, மாதோட்டம், மன்னார் பட்டணம், புலச்சேரித்துறை, வாலிக்காமம், கோணதேசம், குணாசு, மதுப்பாதவதுறை, சூகரம், முதலியவிடங்களிலே அரண்களை வகுத்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆயினும் சிங்களவரொருமித்து நெருக்கினதினலும், இந்துதேசத்து அரசர்களிற்சிலர் சிங்களவர்க்குத்துணையாய் நின்றதினலும், தமிழருக்குள்ளும் ஓர்கட்சியார் சிங்களவருடன்சேர்ந்துகொண்டதினலும் இதுகாறும் சிங்களவரை யெதிர்த்துநின்ற தமிழ் மக்கள் இனித் தஞ் சுயதேசத்துக்குத் திரும்பிப்போவதே தகுதியென்றெண்ணித் தங்களுடைய பொருள்பண்டங்களெல்லாவற்றையும் சேர்த்துக்கொண்டு இந்தியாவுக்குப்போகும் வழியிலே காளவாப்பியென்றவிடத்தில் பதிவிருந்த சிங்களச்சேனையொன்று இவர்கள்மேல்

விழுந்து அனேகரைக்கொன்று பொருள்களைப்பறித்துக்கொண்டதென்று இதிகாசங்கூறும். இதற்குப்பிற்பாடு "சந்தபானு"வென்னும் மலாயவரசன் மலாயச்சேனையொன்றுடன் வந்திறங்கித் தாங்களும் புத்தமதத்தவரேயென்றுசொல்லிப் பிரளயம்போலத்தேசத்தை மூடி இலங்கைமுழுவதையுமழிக்கத்தொடங்கினான். இம் மலாயர் நஞ்சூட்டியவம்புகளை இயந்திரங்களினாலே யெய்தனரென்றும், சிங்களவீரர் அவ்வம்புகளைக் கூரிய அகன்றவாயுள்ள அம்புகளால் துண்டுகளாக வெட்டி அநேக மலாயரைக்கொன்று துரத்திவிட்டனரென்றும் மகாவம்சம் சொல்லுகின்றது. இப் பிராக்கிரமவாகு தன் தகப்பனைத்தோற்கடித்ததமிழர்களைத் தேசத்திலிருந்து துரத்திவிட்டதாகவும், தேசத்தின் பற்பலவிடங்களிலுமிருந்த வன்னியர்களெல்லாரையும் தன்வசமாக்கிப்போட்டதாகவும், இந்தியாதேசத்து அரசகுடும்பங்களோடு சம்பந்தங்கலந்து அவர்களைத் தனதுஇனத்தாராக்கிக்கொண்டதாகவும், சந்திரசூரியவம்சத்துப் பாண்டியசோழவரசர்கள் இவனுக்கு வெகுமதிகளனுப்பினதாகவும் இதிகாசம் கூறும்.

கி. பி. 1275-ல் நாலாம் விஜயவாகு புலத்திபுரத்தில் அரசனாயினன். இவன் காலத்திலே முன் தோற்றோடிப்போன சந்தபானுவென்பவன் பாண்டிய சோழதேசங்களிலே பெருந்தொகையான தமிழரைச் சேர்த்துக்கொண்டு தன்னுடைய மலாயச்சேனையோடு மாந்தையிலிறங்கிப் பாடி, குருண்டி முதலியவிடங்களைப் பிடித்து "யப்பாகு"வுக்குப்போய் அங்கே பாளையமடித்தான். இருதிறத்தாருக்கும் பெரும்போர் மூழவே சந்தபானுவும் சேனையும் தோல்வியுற்றோட்டம்பிடித்தனர். இவ் விஜயபாகு அனுராசபுரத்தைப் புதிப்பித்துக், காட்டை வெட்டி மதிலைக்கட்டினான். வடபக்கத்து வன்னியத்தலைவர்களுக்கு வெகுமதிகள்கொடுத்துத் தன்வசமாக்கி அவர்களை அநுராசபுரத்துக்குக் காவலாளராக நியமித்தான்.

இக்காலத்திலே ஆரியச்சக்கரவர்த்தி "யாப்பா பட்டண"த்தைத் தனதிருப்பிடமாக்கிக்கொண்டானென்றும்,சேனையாலும்பணத்தாலும் மற்றையவரசர்களிலும் மிகவும் மேம்பட்டவனாய் ஈழத்து மலைநாடுகளிலும் சமபூமிநாடுகளிலுமிருந்த சிங்களவரிடத்திலிருந்துதிறைவேண்டினானென்றும் இராஜவழியென்னுமிதிகாசம் கூறுகின்றது.

கி. பி. 1277-ல் முதலாம் புவனேகவாகு அரசனாயினன். இவன் தம்பதீனியாவிலே யரசனாகிப் பிற்பாடு யப்பாகுவென்னும் நகரியைத் தனதிருப்பிடமாக்கினான். இவன் காலிங்கராயன், சோழகங்கன் முதலிய தமிழத்தலைவர்களைத் தோற்கடித்துக் கடலிவாதன், மாப்பாணன் முதலிய சிங்களவன்னிய அரசரையுமகற்றிவிட்டான். பின்பு பாண்டிநாட்டையாண்டுகொண்டிருந்த ஐந்து சகோதரர் தமிழர்களுக்குள்ளே பெருந்தலைவனாயிருந்த ஆரியச்சக்கரவர்த்தியென்பவனை ஒரு பெருஞ்சேனையோடு ஈழத்துக்கனுப்பினார்கள். இவனிறங்கித் தேசத்தையழித்து அங்கிருந்த புத்தருடைய பல்லையுமெடுத்துக் கொண்டு தன்னாட்டுக்குத்திரும்பி அதைக் குலசேகரபாண்டியனிடங் கொடுத்தான்.

கி. பி. 1288-ல் மூன்றாம் பராக்கிரமவாகு அரசனாயினன். இவன் குலசேகரபாண்டியனிடம்போய் அவனிடம் மிகவும் பணிவாய்ப்பேசி அரசன் மனதை யிளகச்செய்து ஆரியச்சக்கரவர்த்தி யெடுத்துக் கொண்டுபோன புத்தருடைய பல்லை வேண்டிக்கொண்டு திரும்பினான்.

கி. பி. 1293-ல் இரண்டாம் புவனேகவாகு குருனாகலில் அரசனாயினன்.

கி. பி. 1295-ல் நாலாம் பராக்கிரமவாகுவும், இவனுக்குப்பின்பு வன்னிபுவனேகவாகு வென்பவனும், சயவாகுவென்ற வேறொருவனு மரசாண்டார்கள்.

இவர்களுக்குப் பிற்பாடு கி. பி. 1347-ல் நாலாம் புவனேகவாகு, கம்பளையில் அரசனாயினன்.

கி. பி. 1351-ல் ஐந்தாம் பராக்கிரமவாகு அரசனாகி ஒருவருஷம் ஆளுகைசெய்தான்.

கி. பி. 1352-ல் மூன்றாம் விக்கிரமவாகு அரசனாயினன். இவன் காலத்திலே அழகைக்கோனென்னுமோர் அரசகுமாரன் பேரதினியாவிலே யிருந்தனன். இவனுடைய முன்னோர் வஞ்சிநகரத்திலிருந்து ஈழத்துக்கு வந்து குடியேறினவர்களென்றும், கிரிவம்சத்தைச் (மலைய குலம்) சேர்ந்தவர்களென்றும், இவனே சயவர்த்தனபுரியென்ற நகரத்தைக்கட்டி அதை அரணித்தவனென்றும் இதிகாசம் கூறும். இவனே

ஈழத்துத் தமிழருடைய தத்துவத்தை வேரறுக்கும்படி முயற்சித்தவர்களில் முதலாவதானவன். இவன் தமிழர்களையடக்கும் நோக்கத்தோடு கோட்டைகளைக்கட்டி அவைகளுக்குள் பல்லாண்டுகளுக்குப் போதுமான தின்பண்டங்களெல்லாம் சேகரித்துவைத்துப் பெருஞ் சேனையொன்றைத்திரட்டிச் சேனாவீரருக்குப் படைத்தொழில் நன்கு படிப்பித்துத் தமிழர்களைச் சருவத்தொடங்கினான். ஆரியச்சக்கரவர்த்தி ஈழத்தின் பலவிடங்களிலும் தன்னால் விதிக்கப்பட்ட இறைப் பணத்தைச் சேர்க்கும்படி வரிப்பறநர்களை நியமித்திருந்தான். இவர்களில் அநேகரை அழகைக்கோன் பிடிப்பித்து மரத்திலே தூக்கிப் போட்டனன். இச் செய்தியைக்கேள்வியுற்ற ஆரியச்சக்கரவர்த்தி தமிழர் பல்லாயிரவரைச் சோழதேசத்திலிருந்தழைப்பித்து ஒரு நூறுயிரத்துக்குமேற்பட்டதொகைகொண்ட சைனியத்துடனே சிங்களவரோடு சமர்புரியப்புறப்பட்டனன். இதற்கிடையில் "மூன்றும் விக்கிரமவாகு" இறந்துபோயினனாக "ஐந்தாம் புவனைகவாகு" கம்பளையில் அரசனாயினன். ஆரியச்சக்கரவர்த்தி தனது சைனியத்தை இரண்டாகப்பிரித்து ஒரு பாகம் மாத்தளைவழியாய்ச்சென்று கம்பளையைப்பிடிக்கவும், மற்றது கடல்வழியாய்ச்சென்று பாணன்துறையிலும் கொழும்பிலும் இறங்கித்தெமட்டைக்கொடை, வத்தளை, நீர்கொழும்பு சிலாவம் முதலிய கரைப்பட்டணங்களில் பாளையமடித்துச் சயவர்த்தன புரியைப்பிடிக்கவும் ஏவிவிட்டனன். தண்டநாயகன் அழகைக்கோன் ஓர் சிங்களச்சேனையோடும் தமிழச்சேனையோடும் சயவர்த்தனபுரியைத் தனதிருப்பிடமாக்கிக்கொண்டு பகைவரையழிக்கத் தருணம்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனன். சக்கரவர்த்தியுடைய சேனைகள் கரையிலிறங்கின செய்தி செவிபுக்கவுடனே அழகைக்கோன் தனது யானைமேலேறி, தெமட்டக்கொடையில் நின்ற சேனைமுழுவதையும் தோற்கடித்துக் கொழும்புக்குடாவில்நின்ற மரக்கலங்களை உடைத்துத் தனது சேனாவீரர்களோடு கடுகடையாய்ப் பாணத்துறைக்குச்சென்று அவ்விடம் நின்ற தமிழச்சேனையையும் புறங்கண்டு அவர்கள் ஏறிப்போன மாக்கலங்களையும் உடைத்துவிட்டான். இவ்விதமாய் யாழ்ப்பாணத்தரசருடைய பெருஞ்சேனையானது சின்னாபின்னமாய்ச்சிதறி மாண்டவர் போக எஞ்சினோர் தமது ஊருக்கு ஓட்டம்பிடித்தனர். இனி, கம்பளை நகரத்தின்மேற்சென்ற மற்றைச்சேனை மாத்தளையிற்சேர்ந்த செய்தி

யைக்கேள்விப்பட்ட சிங்களவரசன் உடனே நகரத்தையும் தனது சைனியங்களையும் பிரஜைகளையும் கைவிட்டோட்டம்பிடிக்க அவன் தம்பி திடமனத்தோனாய் முன்னேறிவந்து அரசனது சேனாவீரர்களைத் தைரியப்படுத்திக் காலதாமசமின்றிப் பெருஞ்சேனையொன்றுடன் மாத்தளைக்குப்போய்த் தமிழச்சேனாவீரர் பயமற்றுக் கடுநித்திரையாயிருந்த ஓர் இரவிலே சடுதியில் அவர்கள்மேல் விழுந்து ஈட்டிகளினால் குத்திக்கொன்றனன். பல்லாயிரவர் மடிந்துபோக எஞ்சினோர் மலைகளுக்குள் ஓடிச் சிக்குண்டு அழிந்தனர். இவ்விதமாய் யாழ்ப்பாணத்தரசன் சிங்களவரால் இந்த முறையில் மிகவும் அபஜெயப்பட்டு மனமடிந்து ஒடுங்கியிருந்தனன்.

கி. பி. 1412-ல் "ஆறும் பராக்கிரமவாகு" சயவர்த்தனபுரியில் அரசனாயினன். இவன் பிற்காலத்திலிருந்த சிங்கள அரசர்யாவரினும் பிரசித்திபெற்றவனாயிருந்தான். இவனுக்குவிரோதமாய்க் கன்னடதேசத்தரசன் அனுப்பின பெருஞ்சேனையொன்றை இவன் தோற்கடித்தானென்று இதிகாசம் கூறுகின்றது. ஈழத்து மலையநாட்டிற்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் இடையிலேயுள்ள தேசமுழுவதும் அக்காலத்தில் வன்னியரென்னும் நாட்டரையர்களுடையகைக்குள்ளேயிருந்தது. அவர்கள் அதைப் பதினெட்டுக் கூற்றங்களாகப்பிரித்து, கூற்றமொவ்வொன்றிற்கும் ஓர் வன்னிய அதிபதியை ஏற்படுத்தித் தங்களுக்கு அங்கங்கே பலத்த அரண்களையும் உண்டாக்கி அவைகளிலேயிருந்துகொண்டு சுயாதிபத்தியமுடையோராய் வாழ்ந்திருந்தனர். இவர்களில் அனேகர், குலத்தில் தமிழராயிருந்தமையின் சிங்களவரசர்களுக்கு அடங்காத மனச்செருக்குடையோராயும், யாழ்ப்பாணத்தரசர்களுக்குத் துணைசெய்வோராயுமிருந்தனர். பராக்கிரமவாகு இவ்வன்னியச் சிற்றரசர்களை அடக்கக்கருதித் தனது சேனாவீரர்களுடன் வடக்குச் சென்று தம்பதினியாளென்னுமிடத்திலே பாடிவீடுகொண்டு அவ்விடத்திலிருந்து வன்னிய மன்னருடைய அரண்களைச் சருவத்தொடங்கினன். வன்னியரும் எதிர்த்துக் கடும்போர்செய்தனர். ஈற்றில் குன்றுகளின்மேல் வன்னியவீரர் கட்டியிருந்த அரண்கள் பலவற்றைச் சிங்களச் சேனைகள் பிடித்து அழித்தன. வன்னியர் இடர்ப்பட்டுச் சமாதானங் கேட்டுச் சிங்களவரசனுக்குத் திறைகொடுக்கச் சம்மதித்தனர். கி. பி. 1597-ம் வருஷம்வரைக்கும் வன்னியமன்னர் சிங்களவருக்குக்கப்பங்

கட்டிக்கொண்டேவந்தனரென்று சிங்கள நூல்கள்கூறும். வன்னியரைப் பராக்கிரமவாகு தோற்கடித்துக் கொண்டிகொண்டானென்ற செய்தியை ஆரியச்சக்கரவர்த்தி கேட்டவுடனே பயப்படத்தொடங்கி, கோட்டை கொத்தளங்கள் ஆங்காங்குக்கட்டுவித்ததுமன்றி இலங்கைத்தீவின் "வேந்தர்வேந்தன்" தானேயென்று எங்கும் பிரசித்தப்படுத்தினன். இதைக்கேள்விப்பட்ட பராக்கிரமவாகு இலங்கைத்தீவில் இரண்டுசக்கரவர்த்திகளுக்கு இடமில்லையென்றுசொல்லித் தனது தண்டநாயகன் "சபுமல்குமார"னை யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடிக்கும்படி அனுப்பினன். ஆயின், சக்கரவர்த்தியுடைய புறக்காவற்சேனை பலகைவரை அதி மூர்க்கத்தோடும் விடாப்பிடியான தைரியத்தோடும் எதிர்த்ததினல் அவர்கள் தங்கள் தேசத்துக்குத் திரும்பிப்போய்விட்டனர். ஆயினும் சிங்களவரசன் சிறிதுகாலஞ்சென்றபின்பு பெரியசேனையொன்றைத்திரட்டி யாழ்ப்பாணத்தை ஜெயித்தற்பொருட்டுத் தண்டநாயகன் சபுமல்குமாரனை அதற்குத் தளபதியாக நியமித்து இரண்டாந்தரம் தமிழரைச் சருவத்தொடங்கினன். சபுமல்குமாரன் தனது சேனைகளோடு சயவர்த்தனபுரியிலிருந்து புறப்பட்டு களனி, வத்தளை, நீர்கொழும்பு, சிலாவம், மன்னார்வழியாய்ச் சாவகச்சேரியில் இறங்கிச் சமர்புரியத்தொடங்கித் தமிழச்சேனைகளைத் தோற்கடித்துப் பின்னிடச்செய்து ஆரியச்சக்கரவர்த்தி கட்டியிருந்த கோட்டைகளைக் கைப்பற்றினனக, சக்கரவர்த்தி தனது ராஜதானியின் புறக்காவல் அரண்கள் சிங்களவர்கையில் அகப்பட்டதைக்கேள்வியுற்றுத் தனது போர்வீரர்களெல்லாரிலும் படைத்திறமையில் விசேஷித்தவர்களான சேனுவீரர்கள் பல்லாயிரவரைச் சிங்களச்சேனை, ராஜதானியின்மேற் செல்வதைத் தடுக்கும்படி தீவிரமாய் அனுப்பினன். ஆயினும் சபுமல்குமாரன் தமிழச்சேனைகளைச் சின்னபின்னப்படுத்தி "நல்லூர்" நகரிக்குட்புக்கனன். தெருக்கள்தோறும்நடந்த கொடியசமரிலே வாள்வாய்ப்பட்டு மாண்டோருடைய குருதிவெள்ளத்தினல் நகரத்தின் தெருக்களெல்லாம் மூடப்பட்டனவென்று சிங்களநூல்கள் கழறுகின்றன. ஆரியச்சக்கரவர்த்தி நகரத்தைவிட்டோடிக் கடலைக்கடந்து அக்கரைப்பட்டனன். சபுமல்குமாரன் சக்கரவர்த்தியுடைய மனைவிமக்களையும், பிரபுக்களனேகரையும் சிறைப்படுத்திச் சயவர்த்தனபுரிக்குக் கொண்டுபோயினன். பின்பு சபுமல் யாழ்ப்பாணத்துக்குத்திரும்பிப்போய்த் தேசம்

முழுவதையும் தன் அதிகாரத்துக்குட்படுத்திச் சிலகாலம் பதிலரைய னாய் ஆளுகைசெய்தானென்றும், ஈற்றில் இராஜ்யபாரத்தை ஆரியச் சக்கரவர்த்திபுடைய மருமகனாகுகையிலொப்புவித்துத் தான் யப்பாகு நகரத்திற்குப்போய் அங்கே சில்லாண்டுகள் பதிலரையனாயிருந்தா னென்றும் ஈழச்சரித்திரகாரர் கூறுவர்.

கி. பி. 1467-ல் பராக்கிரமன் இறந்துபோக அவன் மகன் "சய வாகு"வென்பவன் அரசனாகி, சில மாசங்கள் ஆளுகைசெய்து சபுமல் குமாரனால் கொலைசெய்யப்பட்டான். இந்தச்சபுமல்குமாரன் புவனேக வாகு வென்னும் பெயரோடு சயவர்த்தனபுரியில் அரசனாயினன்.

கி. பி. 1471-ல் "ஏழாம் பராக்கிரமவாகு" அரசனாயினன். அவ னுக்குப்பின்பு "எட்டாம் பராக்கிரமவாகு" அரசனாயினன். அவனுக் குப்பின்பு "ஐந்தாம் விஜயவாகு" அரசனாயினன்.

கி. பி. 1542-ல் "வீரவிக்கிரம"னென்பவன் "செங்கடால" நகரத்தில் அரசனாயினன். இவனுக்குப்பிற்பாடு "சீதாவக்கை"என்ற விடத்தில் "மாயாதனு" என்பவன் அரசனாயினன். இவன் மகன் "ராசசிங்கன்." இவன் பௌத்தத்தைவிட்டுச் சைவனாகிப் புத்தர் கோவில்களை இடித்து ஏடுகளைச்சுட்டுச் சமணர்கூடத்திலே சைவக் குருக்களை வைத்தான்.

கி. பி. 1592-ல் "முதலாம் விமல தர்மசூரியன்" அரசனாயினன். இவன் கம்பளையிலிருந்து கொழும்புக்குப்போய் அங்கிருந்து கோவைக் குச்சென்று பின்பு ஈழத்துக்குத்திரும்பிக் கண்டியிலிருந்து அரசு நடாத்தினான்.

கி. பி. 1620-ல் தர்மசூரியனுடைய தம்பி "சேனரத்தினன்" அரச னாயினன். இவன்காலத்திலே பறங்கிக்காரர் மிகவும் பெலத்துக் கெடுதி செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

கி. பி. 1627-ல் "இரண்டாம் ராசசிங்கன் அரசனாகி" உலாந்தாக் காரரோடு சிநேகம்பண்ணிப் பறங்கிகளைத் துரத்தினான்.

(தொடரும்.)

வே. ஜோ. தம்பிப்பிள்ளை. M. R. A. S.

தமிழ்நாடுகளும்

பண்டித சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியாரும்.

("செந்தமிழ்"த்தொகுதி கரு. பகுதி ௩௦ ல் ருகூஉ-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இனி, இளம்பூரணவடிகள் தொல்காப்பியப்பாயிரவுரையிற் குறித்துள்ள பிறநாடே பேராசிரியருடைய பனைநாடாய் மாறினது என்று கொள்வதற்கு ஆதாரமென்ன? பிறநாடென்று அடிகள் குறித்தது தமிழ்நாடல்லாத நாடன்றோ? பனைநாடு தமிழ்நாடன்றோ? ஆகவே, அது குமரியாற்றிற்கு வடக்கின்கண்ணுள்ளதாய ஓர் நாடாயிருந்ததெனின் அமையாதோ? பேராசிரியருக்கு மேற்குறித்த பாயிரவுரையையன்றி வேறுமேதோ நூலாதாரம் இருந்ததென்றுநினைக்க இடமுண்டு. இளம்பூரணவடிகள் குமரியென்றோர்யாறு பண்டைக்காலத்தில் தமிழகத்துத் தெற்கெல்லையாயிருந்தது என்பதை எங்கிருந்துபெற்றார்? களவியலுரையிலிருந்தல்லவென்பது தெளிவாம். பேராசிரியர் இப்பனைநாட்டைத் தமது சுத்த மனோதர்மத்திலிருந்தெடுத்துக்கொண்டாரென்று சொல்வது பொருந்தாமையின், அவர்காலத்திலிருந்த தமிழ் நூல்களிலேயே அதைக்கண்டாரென்று சொல்வதே பொருத்தமுடைத்து. பேராசிரியருடைய பனைநாட்டிலே மிகுதியான பனைமரங்களுடன் கீழ்குலத்தாரான சவுண்டிகர்மாத்திரம் தங்கியிருந்தனரென்றும், அந்நாட்டில் செந்தமிழ்மாக்கள் குடியிருந்தனரல்லரென்றும் நினைக்க இடமுண்டென்று சாஸ்திரியார் கூறுகின்றார். கள்ளிறக்குவோர் தற்காலத்தில் கீழ்ப்பட்டசாதியாரென்றெண்ணப்பட்டாலும் எக்காலத்திலும் அப்படி எண்ணப்பட்டவரோ? அவர்களும் மதுக்குலமாகிய யாதவகுலத்தினது ஓர் கிளையென்றெண்ண இடமிருக்கின்றதே. களவியலுரையிலே அதற்கு முற்காலத்திய தமிழ்நூல்களொன்றிலுங் காணப்படாத சில புது விஷயங்கள் வரையப்பட்டுள்ளனவென்று சாஸ்திரியார் கூறுகின்றனர். அவர் குறித்தது எந்நூல்களையோ? முன்னர்க்காட்டியபடி பழைய உரைநூல்களெல்லாம் இறந்தொழிந்து போயின. உரைநூல்களிலன்றித் தேவாரங்களிலும் சங்கத்தொகை நூல்களிலும் களவியலுரைகாரர் சொன்னவிபரங்கள் கூறப்படாததைப் பிட்டுக் கலங்கவேண்டியதில்லை. பேராசிரியர், குமரியாறும் பனைநாடும்,

சகரர்தொட்ட கடலகத்துப்பட்டதைக் கூறினமையினால் அதற்கு முன்னர், கடல்கோளொன்றும் இருந்ததில்லையென்றெண்ணினாரென்று வற்புறுத்தற்கு நியாயமுறையொன்றுங் காண்கிலேம். ஆசிரியர் தமது உரையிலே "மூன்றுவகைச் சங்கத்துள்ளிட்ட சான்றோ"ரென்று முச் சங்கத்துப்பாவலர்களைக் குறித்திருக்கின்றனர். பிற்காலத்தார் முத லிடை கடைச்சங்கப்புலவர்களென்று பிரிவுசெய்தற்கு நியாயம் இவ் விருகடல்கோள்களேயென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். காலமே பத்துமணியளவில் மதுரையிலோர் பெருமழை பெய்ததென்றால் அது பின்னேரம் அந்நகரில் ஒரு பாட்டம் மழையும் பெய்யவில்லையென்று மறுத்தற்குச்சரியோ? ஆகவே, பேராசிரியர் ஒரு கடல்கோளை மாத் திரம் கூறினமை, வேறொன்று முன் அல்லது பின்னிருந்ததை எவ்வள வேனும் மறுத்ததாகக் காட்டாது.

10. சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர் பஃறுளியாற்றைக் குமரிப்பக்கத்ததோர் யாறு என்று குறித்துள்ளமை குமரியாற்றிற்கும் பஃறுளியாற்றிற்கும் இடைப்பட்ட நாடு விசாலமானதென்று நினைக்க இடமில்லையென்கின்றார் சாஸ்திரியார்.

குமரி அல்லது குமரிக்கோடென்றோர் மலையுமிருந்தது, பன்மலை யடுக்கத்துக் குமரிக்கோடு என்று இளங்கோவடிகள் சொன்னதினால் விளங்கும். ஆகவே, பஃறுளியாறு அம் மலைப்பக்கத்ததோர் யாறு என்றாலென்? மேலும் கொழும்பிலிருக்குமொருவன் தன் அயலான் ஒருவன் கண்டிநாட்டுக்கு அல்லது கண்டியிருக்குந்திசைவழியாய்ப் போய்விட்டானென்று சொல்வதற்குப்பதிலாக, கண்டிப்பக்கத்துக்குப் போய்விட்டானென்று சொல்வது பேச்சுவழக்கிலுண்டு. பக்கம் என் றது இங்கே அணிமையையல்ல; திசையை அல்லது பகுதியைக்குறித் துள்ளதென்றாலென்? ஆகவே அரும்பதவுரைகாரர் பஃறுளியாறு குமரிநாட்டிலிருந்ததோர் யாறு என்று கருதினாரென்றெண்ண இட முண்டு.

11. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுவரையிலிருந்த அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்துக்குத் தாமெழுதியவுரையில் முதற்சங்க காலத்தை முதலூழி இறுதியென்றும், அவ்வூழியிறுதியில் கடல்கோ ளொன்று நிகழ்ந்ததென்றும், அக் கடல்கோளில் அழிந்தன நாற்பத்

தொன்பது தமிழ்நாடுகளென்றும், பஃறுளியாறு குமரியாற்றிற்குத் தெற்கில் எழுநூற்றுக்காவதங்களுக்கப்பாலிருந்ததென்றும், ஒன்று யிருந்த கடல்கோளை இரண்டூழிகளென்றும், இடைச்சங்கத்துத் தொல் காப்பியத்தை முதற்சங்கத்துநூலென்றும், நிலந்தருதிருவிற்பாண்டிய னைத் தலைச்சங்கத்துக்களியென்றும், பஃறுளியாறு தென்பாலிமுகத் தின் வடக்கெல்லையென்றும், கடல்கோளால் அழிந்தநாடுகளுக்கு, தெங்கநாடு, மதுரைநாடு, பாலைநாடு, குன்றநாடு, குணகாரைநாடு, குறும்பனைநாடு, குமரிநாடு, கொல்லநாடு என்ற பெயர்களிருந்தனவென் றும், தாம் இப்படிக்கூறியதற்காதாரம் "வடிவேலெறிந்த" வென்ற இளங்கோவடிகள் கூற்றும், நக்கீரனர் உரைத்த இறையனர் பொரு ளுரையும், இளம்பூரணவடிகள் முகவுரையும், பிறவும் என்றும் வரைந் துள்ளார். இவர்குறித்த மேற்கோளை இதற்குமுன்னரே காட்டி யுள்ளேம். இப்பெருமகன் இவ்வரலாறுகளைத் தானேகற்பித்துப் பெருக் கிக்கொண்டனர்" என்றனர் சாஸ்திரியார்.

தொல்காப்பியனர் அகத்தியனருடைய பன்னிருமாணவர்களி லொருவரென்பது ஐதிகம். அகத்தியம் முதற்சங்கத்துக்கு நூலாயின தென்பதும், அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும் இடைச்சங்கத்துக்கு நூலாயினதென்பதும், களவியலுரைகாரர் கூற்றாகவே, அடியார்க்கு நல்லார், அகத்தியர்காலத்தவரான தொல்காப்பியர் முதலூழியினிறுதிக் கண் இவ் வாசிரியர் இருவரும் இருந்தனரென்றும், அக்காலத்திலேயே தொல்காப்பியம் புலப்படுத்தப்பட்டதென்றுமெழுதினர். அகத்தியனர் முதற்சங்ககாலத்தவரென்றால் அவர் மாணவராகிய தொல்காப்பியரும் அக்காலத்தவரே. அகத்தியர்மாணவரான பனம்பாரனர் தொல் காப்பியத்துக்குத் தாம் இயற்றின பாயிரத்திலே குமரியாற்றைத் தமி ழகத்தின் தெற்கெல்லையாகக்கூறினமைகண்டு தொல்காப்பியம் கடல் கோளுக்கு முந்தினநூலென்று அடியார்க்குநல்லாரெண்ணினது நியாய முறைக்கு முழுவதும் பொருந்துகின்றது.

முதலூழியிறுதியில் நிகழ்ந்த கடல்கோள், அடியார்க்குநல்லார் கற்பித்ததொன்றல்ல. ஏனெனின், தலைச்சங்கமிருந்தது கடல்கொள் ளப்பட்ட மதுரையென்பதும், அவர்க்கு நூல் அகத்தியமென்பதும் களவியலுரையாளர் கூற்றாகும். இடைச்சங்கத்திலும் அகத்தியனர் இருந்து தமிழாய்ந்தாரென்பதும் களவியலுரையாளர்கூற்றே. இவ்விரு

ஆசிரியர்களும் முதற்சங்ககாலத்திறுதியிலும், இடைச்சங்ககாலத்துத் துவக்கத்திலும் இருந்தனராதல் வேண்டுமென்று அடியார்க்குநல்லார் நிச்சயித்தது முழுவதும் சரியென்றே காணப்படுகின்றது.

கடலகத்தகப்பட்டு அழிந்த நாடுகள் நாற்பத்தொன்பதென்று அடியார்க்குநல்லார், மனம்போனபோக்கில் கற்பித்துவிட்டாரென்றேன் சொல்லவேண்டும். அவர் இப்படி எழுதினதற்கு நியாயமேதோயிருந்திருக்கவேண்டுமென்று எண்ணுவதல்லவோ யுக்திக்கிசையும். இவ் விஷயத்திலே அவரெழுதியதில் பிழையிருக்கலாம். கையெழுத்துப் பிரதிகளில் வழுக்கள் நுழைவதுண்டென்பதை நாம் மறந்துபோகக் கூடாது. ஆயின், அந்நாடுகளின் நாமதேயங்களை அவரே சிருஷ்டித்து விட்டாரென்றெண்ணுவது சற்றேனும் புத்திக்கிசையாது. யாரோ ஒருவன் காகங்காகமாய்க் கக்கினன் என்ற கதையும் ஓர் காரணம் பற்றியே எழுந்ததென்பதையறிவோம். அடியார்க்குநல்லாரைப் போன்றகல்விமான்கள், நோக்கமின்றிப் பெரும்பொய்களைத் தாமெழுதும் நூல்களில் நுழைத்துவிடுவார்களென்றுகொள்வதற்கு யாம் சற்றேனுமிணங்கேம். அவர் தாம் கூறியவற்றிற்கு நால்வகை ஆதாரம் குறித்துள்ளார். அவை சிலப்பதிகாரம், நக்கீரர்கண்ட இறையனர் அகப்பொருளுரை, இளம்பூரணவடிகள்முகவுரை பிறவுமென்பன. இளம்பூரணவடிகள் முகவுரையென்று அடியார்க்குநல்லாரால் குறிக்கப்பட்டது, அவ்வடிகள் தொல்காப்பியப்பாயிரத்துக்குச்செய்த உரையே யென்று சாஸ்திரியார் நினைக்கின்றார். இது சரியன்று. நக்கீரர்செய்த வுரைக்கு இளம்பூரணவடிகள் ஒரு முகவுரை யெழுதியிருந்தாரென்று கொள்ளல்வேண்டும். இவ் வுரை நூல் இக்காலத்தகப்பட்டிலது. இப்போதுள்ள களவியலுரை பிற்காலத்திலே துறவுபூண்டோரொருவரால் எழுதப்பட்ட வேறான உரை நூலென்றெண்ணுகின்றும். அவர் "பிறவு" மென்றதினல் அவர்காலத்திலிருந்த வேறுசில நூல்களிலும் இக் கடல்கோளினல் அழிந்துபோன தமிழ்நாடுகளைப்பற்றிய வரலாறுகளிருந்தனவென்று ஊகிக்கலாம். அவர் நூலின்பெயர் கூறாதுவிட்டமை அவர்மேற் குற்றமென்னல் பொருந்தாது. உரையாசிரியர்கள் இன்ன விடத்திலிருந்தெடுத்ததென்று இக்காலத்தார்க்குத்தெரியாத எத்தனையோ மேற்கோள்களைத் தாமியற்றியவுரைகளிற் காட்டியிருக்கின்றன ரன்றோ? மேற்கோள் ஒவ்வொன்றிற்கும் அது இன்ன நூலிலிருந்து

எடுத்ததென்று வரைந்திருக்கின்றார்களா? இந்த விஷயத்தில் அடியார்க்குநல்லார்மேல்மாத்திரம் குற்றம்பாரிக்கவேண்டியதென்ன?

எழுநூறுகாவதக்கணக்கை அடியார்க்குநல்லாரே பெருக்கிவிட்டனரென்று நம்போலியர் சொல்வதற்கு ஆதாரமொன்றும் புலப்படவில்லை. அவர் இக்கணக்கை முன்னிருந்து பின் அழிந்தொழிந்த நூல்களிலிருந்தெடுத்திருக்கலாம்; அல்லது இக்கணக்கின்பெருக்கம் பிற்காலத்து எழுத்தாளர்விட்ட எழுத்துப்பிழைவழியின்வழி வந்திருக்கலாம். "ஒன்றாயிருந்த கடல்கோளை இரண்டுமுறைகளாய் மாற்றிவிட்டார்" அடியார்க்குநல்லாரென்றனர் சாஸ்திரியார். களவியலுரைகாரரே இடைச்சங்ககாலத்திலும் அக்காலத்துப்போலும் பாண்டியநாட்டைக் கடல்கொண்டதென்று கூறியிருக்கின்றனர். அக்காலத்துப்போலுமென்றதினால் தலைச்சங்ககாலத்திலே மதுரையைக் கடல்கொண்டதுபோல இடைச்சங்ககாலத்திலும் கபாடபுரத்தையுங் கடல்கொண்டது என்று கருதினாரென்பது தெளியக்கிடக்கின்றது. இனி, தலைச்சங்ககாலத்தை ஒரு ஊழியென்றும், இடைச்சங்ககாலத்தை ஒரு ஊழியென்றும் அவர் ஓர் நியாயமுமின்றிச் சொல்லிவிட்டனரென்பதற்கு இடமில்லை. ஏனெனில், கிரேதாயுகம், வருஷம் நாலாயிரங்கொண்டதென்றும், திரேதாயுகம், வருஷம் மூவாயிரங்கொண்டதென்றும் பாரதத்திலே கூறப்பட்டுள்ளதை நாம் மனதில்வைத்துழி, வருஷம் நாலாயிரத்து நானூற்றுநாற்பதுகொண்ட தலைச்சங்ககாலத்தை ஓர் ஊழியென்றும், வருஷம் மூவாயிரத்தெழுநூறுகொண்ட இடைச்சங்ககாலத்தை ஓர் ஊழியென்றும் அடியார்க்குநல்லாருரைத்தது குற்றமாய்த்தோன்றமாட்டாது.

12. "அடியார்க்குநல்லார்க்குப்பின்னர்வந்த நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியர் வேதவியாசருக்கு முன்னிருந்தோரென்றும், பாண்டியன் மாகீர்த்தி இருபத்திநாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு வீற்றிருந்தானென்றும், அகத்தியனாருக்கும் தொல்காப்பியனாருக்கும் பெருங்கலகம் நேரிட்டதென்றும், தலைச்சங்கத்திலே மார்க்கண்டேயனார், வான்மீகனார், கௌதமனார் என்ற புலவர்களும் இருந்தனரென்றுங்கூறியுள்ளார்; இவற்றிற்கு மேற்கோளொன்றும் காட்டாதொழிந்தார்; சங்கக்கதை இவ்வாறு கூட்டுமாற்றுக்களையடைந்து இப்பொழுதுள்ள நிலைமைக்கு

வந்தது ; நச்சினார்க்கினியர் தமக்கு முந்தினோரெழுதியவற்றைத் தம தாக்கியதோடு தாமும் தமது பங்கைக் கூட்டிவிட்டார்" என்கின்றார் சாஸ்திரியார்.

சங்கங்களைப்பற்றிய விஷயத்தில் உச்சிமேற்புலவர்கொள்ளும் நச்சினார்க்கினியரைச் சாஸ்திரியார் குருவான கள்ளனாக்கிப்போட்டார். இப்பாரியகுற்றத்திற் கிலக்காவதற்கு இக்கல்விப்பெரியார்செய்த குற்றங்களென்னவென்று இங்கே விசாரணைசெய்வோம். முதலாவது, தொல்காப்பியர் வேதவியாசருக்கு முந்தினோரென்பது. வேதவியாசர் துவாபர கலியுக சந்திக்காலத்திலே யிருந்தவரென்பதைச் சாஸ்திரியாரு மொத்துக்கொள்வர். தொல்காப்பியர் தலையிடையூழிச் சந்திக்காலத் திலேயிருந்தவரென்ற தமக்கு முன்னிருந்த சான்றோர்கூற்றை ஆதார மாகக்கொண்டே, நச்சினார்க்கினியர், காப்பியர் வியாசருக்கு முற்பட்ட காலத்திலே தமதுநூலைச் செய்தனரென்றார். இருக்குவேதம் வியாச ருக்கு முற்பட்ட நூலெனின் அவ் வேதத்திலுள்ள சுலோகங்கள் பல வற்றிற்கு ஆக்கியோனாய அகத்தியரும் அவர் காலத்தவரான காப்பிய ரும் வியாசருக்கு முந்தினோராவரென்பது தெளிவாம். இதிலே நச்சினா ரொன்றையுங் கூட்டினாரல்லர். தமக்கு முந்தியெழுதின சான்றோர் கூற்றை அவர்மேற்கொண்டமை குற்றமாயின் அஃது அவ்வாறுருக. மற்றைப்படியன்று.

இரண்டாங்குற்றம்—பாண்டியன் மாகீர்த்தி இருபத்துநாலாயிரம்யாண்டு வீற்றிருந்தானென்றது. இந்திய சரித்திர நுட்ப ஆராய்ச்சி, நெடுங்காலத்துக்குமுன்னர்த்தொடங்கப்பட்டவோர் முயற்சியன்றென்பதை நாம் அறிந்துள்ளோம். நச்சினார் இவ்வகை ஆராய்ச்சியில் அதி தேர்ச்சியடைந்தோரல்லர். பூர்விக எகிப்திய அரசரில் அநேகர் தேவகுலத்தவரென்றும், மாகீர்த்தியைப்போலப் பல்லாயிரமாண்டுகளுக்கு வீற்றிருந்தனரென்றும் பூர்வ இதிகாசகாரர் வரைந்திருக்கின்றனர். பழையநாட்களிலிருந்த தெய்வப்பாண்டியரும் அங்ஙனமே இருபத்துநாலாயிரமாண்டுக்கு அதிகமான காலத்துக்கும் வீற்றிருந்தாரென்று சொன்னதிலே குற்றமென்ன? பாண்டியரது குலமுதல்வன் "திங்கட்செல்வ"னென்றும் "மறைமுதுமுதல்வ"னென் றும் "தென்னர்ப்பெயரிய துன்னருந்துப்பிற் றொன்முதுகடவு"ளென் றும்நம்பினோர்க்கு, இவ்வகைக்கூற்றுகள் எவ்வளவாயினும் நூதன

மாகக் காணப்படாவென்பது தெளிவாம். பாண்டியர் சரிதை (Pandiyan Chronicle) யென்றவோர் சிறு வசனநூலிலே குலசேகர பாண்டியன் காலாயிரத்திருநூறுவருஷம் வீற்றிருந்தானென்றும், மலையத்துவசன் ஆறாயிரத்தெழுநூறுவருஷம் வீற்றிருந்தானென்றும், தடாதகைப்பிராட்டியார் அறுபதினாயிரம் வருஷம் வீற்றிருந்தாரென்றும், உக்கிரபாண்டியன் நாற்பதினாயிரம் வருஷம் வீற்றிருந்தானென்றும், இன்னும் மற்றைய பாண்டியர்கள் ஒவ்வொருவரும் அங்ஙனமே பல்லாயிரம் யாண்டுகளுக்கு வீற்றிருந்தனரென்றும் எழுதியிருக்கக் கண்டோம். மாகீர்த்தி வீற்றிருந்தது யாண்டு இருபத்துநாலாயிரமென்ற கதையை இவ்வகை நூலொன்றிலிருந்துதான் நச்சினார் எடுத்துள்ளாரென்றெண்ணுவது பிசகல்ல. இந் நீண்டகாலத்தை மாகீர்த்திக்கு மனங்கொண்டபடி அவர் தாமேகற்பித்து எழுதிவைத்தாரென்று கொள்ளல் சரியன்று. நச்சினார் இதிகாச அறிவிற் குறையுடையோரென்பது எமக்குமோரளவுக்குச்சம்மதமே. ஆயினும், இராமலட்சுமணர்களுக்கு உதவியாகநின்று இலங்கை அரக்கரைச் சமர்க்களத்தில் வென்று தம் புகழைநாட்டின குரங்குப்படை வீரர்களைப்பற்றி விரித்துரைத்த புலவர்பெருமகன் இதிகாசவுணர்ச்சியில் நச்சினாரிலும் சிறந்தவரல்லர்.

நச்சினார்செய்த மூன்றாங்குற்றம்—அகத்தியனாருக்கும் காப்பியனாருக்குமிடையில் ஒருமுறை ஓர் கலகம் நிகழ்ந்ததென்று சொன்னதாகும். இக்கதையை நச்சினார் தாமேயெடுத்துக்கட்டிவிட்டாரென்றதற்கு நியாயமென்னை? அக்கதை இக்காலத்திலுள்ள மற்றைய நூல்களிற் காணப்பட்டிலதென்பதல்லவா? அவர்காலத்திலிருந்த பழந்தமிழ்நூல்களெல்லாம் தற்காலத்திலுமுண்டென்று சாதித்தல் கூடியதாமோ? அக்கதை மெய்யோ பொய்யோவென்று ஈண்டு ஆராய்கின்றிலம். ஆயின், அவ்வித கதையொன்றை அவர் அக்காலத்திருந்த பழையநூல்களில் கண்டிருந்தாரென்றெண்ணுவதல்லவோ பொருத்தமுடைத்து. பூர்வசரிதங்கள் கர்ணபரம்பரையாக வந்துழி, காலகதியிலே தங்கள் சுயவுருவம் பிறழ்ந்து வேற்றுருவம் கொள்வதியல்பே. ஆர்க்காடு, "ஆறுகாடு" எனத்திரிந்து பின்னர் ஆரியத்தில் ஷடாரண்யமெனப் பெயர்பெற்றமையின், இப்பெயர்கொண்டவோர் ஆரணியம் தென்னாட்டிலிருந்ததென முதன்முறைகூறின புலவன்

பொய்யைப்பிணைத்துவிட்டானென்போமா? ஓர் தேயத்திற் பரம்பரையாய் வழங்கிவரும் கிழவிகள்கதைகளிலும் உண்மைகள் சில புதைந்திருத்தல்சாத்தியமே.

இனி, நச்சினார்செய்த நான்காங்குற்றம்—கௌதமனார், மார்க்கண்டேயனார், வான்மீகனாரென்ற பழந்தமிழ்ப்புலவர் தலைச்சங்க காலத்தவரென்றதே. இக்கூற்றிற்கு நூலாதாரமொன்றும் நச்சினார் கூறாமையின், அதை அவர்தாமே தமது சுய இச்சையின்படி சிருஷ்டித்துவிட்டனரென்று சாஸ்திரியாரவர்கள் செப்புகின்றனர். மேற்சொல்லிய மூன்றுபெயர்களும் தற்காலத்தெஞ்சியிருக்கும் பழைய நூல்களில் வரக்காண்கிறோம். புறத்தொகையுள் சில வரிகள் சிதைந்தனவானசில பாக்களுக்கு இவர்கள் ஆக்கியோன்களாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளார். கௌதமனார் பாரதகாலத்தவரென்று ஊகித்தற்குக்காட்டக்கூடிய சில பலத்த நியாயங்கள் உள்ளனவென்பதை நாம் அறிவோம். மற்றைய இருபேரும் பழங்காலத்தவரல்லரென்பதை நிலைப்படுத்தக்கூடிய உண்மையொன்றும் இன்னும் வெளிப்பட்டிலது. மார்க்கண்டேயனார், வான்மீகனார் என்ற பெயர்களையுடைய பெருந்தகையோர், பரதகண்டத்தில் அதி பூர்வநாட்களிலிருந்தனரென்று புராணேதிகாசங்களும் கூறுகின்றன. தலைச்சங்கத்து மார்க்கண்டேயனாரும், சிவபக்தரென்று புராணேதிகாசங்களிற் கூறப்பட்டுள்ள மார்க்கண்டேயனாரும் ஒருவர்தானோ அல்லது இருவரோவென்று நிச்சயித்தல் கருவிகளின்மையின் கூடியகாரியமன்று. ஆயினும் வான்மீகனார், குலத்தில் வேட்டுவச்சாதியைச்சேர்ந்தவரென்றும், அவர் பிறந்தவிடம் தற்காலத்தில் சூடியநாகபுரி யென்றழைக்கப்படுகிறதும், பூர்வகாலத்திலே தமிழர் குடியேறியிருந்ததுமான மத்தியஇந்தியாதேசத்திலிருந்த ஓர் கிராமமென்றும், அவர் தவத்திலே முதன்மையடைந்துள்ளாரென்றும் ஆரியர்க்குள்ளே அவரைப்பற்றிப் பரம்பியிருந்த கதைகள் அறிஞர்கள் கூர்ந்து நோக்கற்பாலனவாம். மார்க்கண்டேயனார்காஞ்சியென்றோர் நூல் பூர்வகாலத்திலிருந்ததாகத்தெரிகின்றது. புறத்தொகையுள் மார்க்கண்டேயனார் இயற்றினதாகக் காட்டப்பட்டிருக்கும் அகவற்பா அந்நூலிலிருந்தே எடுத்ததாகலாம். இனி இதிகாசவழிவிற் குறைவுடையோரென நாம் முன்னர்க்கூறிய நச்சினார் முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயர்காலத்தவரென்று தற்காலத்து நவீனவாராய்ச்சியினார்க்கண்

டிருக்கும் கௌதமனார் தலைச்சங்கத்துப்புலவர்களுள் ஒருவரென்று எப்படி அறிந்தனர்? ஒரு ஆதாரமுமின்றி எழுந்த மானத்தில் அவர் உளறியகூற்றுத் தற்செயலாய் உண்மைப்பாலதாயிற்றெனக்கொள்வதோ அல்லது அவர்காலத்திருந்த பழைய உரைநூல்களிலேயே இப்பெரியோர்களும் தலைச்சங்ககாலத்துப் புலவர்களென்றுகண்டு பிற்காலத்தார்க்கெழுதிவைத்தனரென்று கொள்வதோ எது நமது சிற்றறிவுக்கு ஏற்றதாகும்? பின்னையதல்லவோ?

13. அடியார்க்குநல்லார் கடல்கோள் தெற்கிலிருந்து வடக்குச் சென்று "தடநீர்க்குமரி வடபெருங்கோட்டின்காறும் கொண்டொழிந்த"தென்று இளங்கோவடிகள் "பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல்கொள்ள"என்றுசொன்ன முறையாய்ச் சொற்றமையின் பஃறுளியாறு குமரிக்குத்தெற்கேயுள்ள தென்றாயிற்று. "தடநீர்க்குமரிவடபெருங்கோ"டென்றதினால், குமரிக்கோடென்றது அப்பெயர்கொண்டவோர் மலையையல்ல; அப்பெயர்கொண்டவோர் யாற்றின்கரையையே குறிக்கும். கோடென்பது பெருமலையையல்ல, குன்றையே குறிக்கும். பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடென்று இளங்கோவடிகள் சொல்லியிருப்பது குமரியாற்றின்வடகரை மலைத்தொடர்பாலாகியதைக்குறிக்கும். குமரியென்பது பெண்பாற்பெயர். பெண்பாற்பெயரையுடைய மலை இந்தியாவிலெங்குங்காணப்படவில்லை. உரையாசிரியரனைவரும் குமரியை யாறெனக்கொண்டதற்குரிய காரணங்களில் அதுவுமொன்றென்கின்றனர் சாஸ்திரியார்.

அடியார்க்கு நல்லார் குமரிக்கோட்டுக்கு, குமரியின்கரையென்றே பொருள்கூறியிருக்கின்றனரென்பதை ஒத்துக்கொண்டோம். ஆயின் குமரிக்கோடென்றது அப் பெயருள்ளவோர் மலையைக்குறிக்காது என்று சாஸ்திரியார்சொன்னதற்குத் தகுந்தகாரணத்தைக்காண்கிலேம். குமரிக்கோடென்று ஓர் மலையே குறிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது மஹாமஹோபாத்தியாய சாமிநாதஐயரவர்கள், காலஞ்சென்றுபோன கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் போன்ற சான்றோருடைய கருத்தாகும். பரதகண்டத்திலுள்ள மலைகளெல்லாவற்றினதும்பெயர்களையறிந்த பின்னரன்றோ அக் கண்டத்திற் பெண்பாற்பெயர்கொண்ட மலை எங்குங்காணப்படவில்லையென்றுகூறல் அமையும். பரதகண்டத்தின்

வடக்கெல்லையாயுள்ளதும், கிழக்குமேற்காய் ஆயிரத்திருநூறுமைலுக்கு நீண்டு கிடக்கின்றதுமான இமாலயமலைத்தொடரிலுள்ள குன்றுகள், மலைகள், கோடுகள் முதலியவற்றின் நாமதேயங்களென்னவென்று முழுதுணர்ந்த பூமிசாஸ்திர விற்பன்னரை யாம் எங்குங் கண்டிலேம். மேலும், ஆண்பாற்பொருளுக்குப் பெண்பாற்பெயரும், பெண்பாற் பொருளுக்கு ஆண்பாற்பெயரும் முறைபிறழ்ந்துகூறும் ஆரியவழக்குப் பட்ட வடநாட்டுப்பெயர்களை இவ்வாராய்ச்சிக்கு ஆதாரமாகக்கோடல் ஆவசியகமன்று. தமிழில் மலையென்றபொருள்படும் கல்லென்கிளவிக்கு ஆரியத்தில் "பாஷாண" என்ற ஆண்பாற்பெயரும், "சிலா" என்ற பெண்பாற்பெயரும், "உபலம்" என்ற ஒன்றன்பாற்பெயரும் பெருவழக்கிலுண்டெனின், குமரியென்ற பெண்பாற்பெயரைப் பூர்வதமிழர் தந்நாட்டுமலையொன்றிற்கிட்டுவழங்கினரென்பது நூதனமாகாது. பாண்டியநாட்டில் பசுமலையென்றோர்மலை தற்காலத்திலுமுண்டே. சேரநாட்டில் அயிரையென்றோர் மலையும், அம்மலையினின்று உற்பத்தியாகும் அயிரையென்றோர்யாறும் உண்டே. இவை பெண்பாற் பெயர்களன்றே. மலையுச்சிகள் தெய்வங்களுக்கு உகந்த உறைவிடமென்று நம்முன்னோர் எண்ணியிருந்தனர். "அணங்குடை நெடுங்கோடு" என்று புறத்தொகையுள்வருதல் காண்க. குமரியுமோர் அணங்கன்றே. குமரிவீற்றிருந்தகோட்டைக் குமரிக்கோடென்று பழந்தமிழர் சொற்றனராயின் அதிற்பிழை அறியேம். காளிதேவியாருக்கு விந்தையகிரி நித்திய உறைவிடமென்று மகாபாரதம் கூறுகின்றது. இஃதுண்மையாயின் விந்தையத்துக்குக் காளிமலை அல்லது காளிக்கோடென்ற பெயரைச்சூட்டுதல் கிஞ்சித்தேனும் பிழையாகாதே.

பஃறுளியாறு குமரியாற்றிற்குத்தெற்கேயிருந்ததொன்றெனின், உரையாசிரியர் பிறநாடென்றுசொன்ன நாட்டிலல்லவோ அது இருந்ததாதல்வேண்டும். "வடிம்பலம்பநின்ற" பாண்டியன் தன் நாடல்லாத பிறநாட்டிலே தனக்கோர் ஆற்றை வெட்டுவித்தான் என்பது நம்பத்தகுமோ? இனி, பனிநாட்டோடு குமரியாறும் அழிந்ததென்ற பேராசிரியர்கூற்றை உற்றுநோக்கின், அப்பனிநாடு குமரியாற்றிற்கு வடக்கிலிருந்ததென்றே கொள்ளநேரிடுகின்றது. என்னை? அந்நாடு அவற்றின் தெற்கின்கண் இருந்ததென்றுழி அது பிறநாடேயாகும். ஆயின்

பஃறுளியாறு குமரிக்குத் தெற்கேயிருந்தமையின் அது பனைநாட்டிலேயேயிருந்ததென்று பெறப்படும். அதன் பெயரானும், அதன்கண் பஃறுளியாறு இருந்தமையானும் அதுவும் தமிழகத்தின் ஓர் பாகமாயிற்று. இஃதுண்மையாயின் குமரியாறு தமிழகத்தின் தெற்கின்கண் அகப்பாட்டெல்லையாயிற்றென்பது சற்றேனும் பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

இனி, பனைநாடு குமரிக்கு வடக்கின்கண் இருந்ததெனின் அதுவும் கடல்கோளில் அகப்பட்டொழிந்ததினால் அக்கடல்கோளின் எல்லை குமரியின் வடபெருங்கோடென்றது பொய்யாகுமென்றுணர்க. குமரியாறு பனைநாட்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்ததெனின் அது தமிழகத்தின் தெற்கெல்லையாயதென்னுங்கூற்றுப் பொய்யாமாறு கண்டுகொள்க. அன்றியும், குமரியின் வடகரை பன்மலையடுக்கத்தாலாயதெனின், அம் மலையடுக்கம் குமரியையழித்த பூகம்பத்தினால் ஓர் கற்றூண் தான்நின்ற நிலம்போழ்ந்து கீழிறங்கின்மைக்கொப்பத் தன்னைத்தாங்கிநின்ற நிலமிடிந்து பக்கத்துநாடுகள் கெடாவண்ணம் பாரகத்துக்குட்பட்டதென நம்பவேண்டியதாகும். மலைத்தொடரை யழித்த நிலநடுக்கம் அம்மலைத்தொடர்க்குவடபாலுள்ளநாட்டிலும் ஓர் பெரும்பாகத்தைக்கெடுத்திருக்குமென்று ஊகிப்பதன்றோ எமது புத்திக்கியைபுடைத்து. ஆகவே மலைத்தொடராலாய "தடநீர்க்குமரி வடபெருங்கோட்டை" யழித்தொழித்தகடல்கோள் அம்மட்டில் நின்றுவிடாது அக்கோட்டிற்கு வடபாற் சிலகாதவழி தன் வாய்ப் படுத்தியிருக்குமன்றோ. நிற்க, ஓர் யாற்றிற்குக் கோடிரண்டுளவாகக் குமரிக்கோடு என்று ஓர் கோட்டைமாத்திரம் ஆசிரியர் குறிக்கவேண்டியதென்னை? பஃறுளிக்கோடென்னாது பஃறுளியாற்றைக் கொடுங் கடல் கொண்டது என்ற இளங்கோவடிகள் குமரியாற்றையும் அங்ஙனமே கடல்கொண்டதென்னாது குமரிக்கோட்டைக் கடல்கொண்டதென்று கூறினதற்குக் காரணமென்னை? ஓர் யாற்றையும் ஓர் மலைத்தொடரையும் அக்கடல்கோள் ஒழித்ததென்று அவர் சொல்லப் புகுந்தாரேயன்றி அக்கடல்கோள் தெற்கிலிருந்து வடக்கேவந்த முறையாய் அவர் கூறியுள்ளாரென்று நினைத்தற்குப் பெலத்தஞாயமொன்றையுங்காண்கிலோம். இளங்கோவடிகள்சொன்னதை அடியார்க்குநல்லார் வேறுவிதமாய் விளக்கிக்கொண்டனரென்பதுதான் உண்மை

போலும். மேலும் மலைத்தொடராலாயதென்பதிலும் பலபக்கமலைகளை யுடைய குமரிக்கோடென்ற பெருமலையென்று அர்த்தம் பண்ணுவதே அதிகப்பொருத்தமுடைத்துப்போலும்.

(தொடரும்.)

வே. ஜோ. தம்பிப்பிள்ளை, M. R. A.S.,

உ

காந்தமனும் ககந்தனும்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் முற்காலத்தில் காந்தமன் என்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்தனன். அவன் அப்பட்டினத்லைதத் தலைநக ராகக்கொண்டு சோழநாட்டை ஆண்டுவந்தனன். அவன் சோழர் குடியிலுதித்தோன். அவனுக்குக் குலகுருவாகவும், சூழ்ச்சித்துணைவ ராகவும் அமைந்தவர் அகத்தியமுனிவராவர். அரசன் அவரனுமதி யின்றி அரசியலில் யாதொருகாரியமும் செய்யான்.

அவ்வரசன் தன்னாட்டில் ஆறு ஒன்று இருக்குமாயின் விவசாயம் முதலியன செய்து அதனைச்செழுமையுறச்செய்யலாம் என்று கருதி அகத்தியரிடம் சூழ்ந்தனன். அவர் அவனது வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிக் காவிரியைச்சோழநாட்டிற் பெருகிவரும்வண்ணம் செய்தனர்.

காவிரிநதி சோழநாட்டிற்பெருகிவருவதற்குக் காரணமாயிருந்த வர் அகத்தியரே என்பது பண்டைத்தமிழ்நூல்களால் அறியப்படும். அது:—

மணிமேகலையுள்,

“செங்கதிர்ச்செல்வன்றிருக்குலம்விளக்கும்
கஞ்சவேட்கையிற்காந்தமன்வேண்ட
அமரமுனிவனகத்தியன்றனாது
கரகங்கவிழ்த்தகாவிரிப்பாவை”என,

பதிகம், 9—12, அடிகளில் காந்தமன் என்னும் அரசன் நீர்வேட்கை யால் (தன்னாட்டிற்கு ஆறு ஒன்று வேண்டும் என்னும் அவாவால்)

அகத்தியமுனிவரைவேண்ட அவர்தம் கரகத்தைக்கவிழ்க்க, அதினின்றும் காவிரியாறு பெருகிற்று என்று கூறுவதாலும், தொல்காப்பியப் பாயிரச்சூத்திரவிசேடவுரையில் நச்சினார்க்கினியர், "கங்கையாருழைச் சென்று காவிரியாரைவாங்கிக்கொண்டு" என்று கூறுவதாலும், இன்னும் கந்தபுராணம் முதலிய நூல்கள் "சோழநாட்டில் இந்திரன் தான் வைத்துவளர்த்த நந்தனவனத்திற்கு நீர்வேண்டும் என்று கருதி விநாயகரை வழிபட அவர், சகியமலையிற்றவஞ்செய்துகொண்டிருந்த அகத்தியமுனிவர்கரகத்தைக் காக்கையுருக்கொண்டு கவிழ்த்தனர். அதினின்றும் காவிரியாறு பெருகிற்று" என்று கூறுவதாலும் அகத்தியராலேயே காவிரியாறு தென்னாட்டிற் பெருகிவந்தது என்பது தெளிவாம். அதுவும் மணிமேகலையிற் காந்தமன் என்னும் அரசன் அகத்தியரை வேண்ட அவர் தம் கரகம் கவிழ்த்தனர்; என்பதனால் காவிரியாறு சோழநாட்டிற்குக் காந்தமன் என்னும் அரசன்காலத்தில் வந்ததாகக் கூறுவது பொருத்தமாம்.

இவ்வரசன் சோழநாட்டையாளுங்காலத்திற் பரசுராமன் என்னு முனிகுமாரர் சூரியவம்சத்து அரசர்களைக் கருவறுத்துவந்தனர். காந்தமன்என்னும்அரசனும் சூரியகுலத்துதித்தவனாதலின் தன்னையும் பரசுராமன்வந்து பிடிக்கக்கூடும் என்று அஞ்சித் தூர்க்காதேவியை அடைந்து அவளிடத்துக்கூற அவள் "நீ இது பொழுது பரசுராமன் முன்னின்று போர்செய்வது தகுதியன்று; நீ எங்காவதுசென்று மறைந்துவசிப்பாய்" என்று கூறினள்.

காந்தமன் தூர்க்காதேவிகூறியதை அகத்தியரிடம்கூறி "நான் பரசுராமன்பொருட்டு மறைந்துறையுங்காலத்தில் இந்நகரத்தைக்காப்பதுயார்" என்று சிந்திக்க அகத்தியர் "நீ மறைந்துறையுங்காலத்தில் இந்நகரத்தை உன்னுடையகாதற்பரத்தைமகன் ககந்தன் என்பவன் காக்கட்டும்; அவனிடத்தில் அரசாள் உரிமை இல்லை; ஆதலால் அவன் பரசுராமனிடத்து அச்சங்கொள்ளவேண்டுவதில்லை" என்று கூறினர்.

அதுகேட்டுக் காந்தமன் தன் காதற்கணிகைமகன் ககந்தனையழைத்து "யான் பரசுராமனிடத்து அச்சத்தால் வேற்றுருக்கொண்டு மறைந்து திரிவேன். பின்னர் யான் வருமளவும் நீ இந்நகரைக்காப்பாய்; பரசுராமனிடத்து நீ அஞ்சவேண்டுவது இல்லை; என்று கூறி,

அவனிடத்து அரசியலை ஒப்புவித்துத் தான் அகத்தியர்வசிக்கும் பொதியமலையையடைந்து கரந்து உறைந்தனன்.

பின்னர், சுகந்தன் சோழநாட்டை ஆண்டுவந்தனன். அவனுக்கு மக்கள் இருவர் இருந்தனர். அக்காலத்து மருதியென்னும்பெயர்பூண்ட பார்ப்பினியொருத்தி காவிரியில்நீராடித் தனிமையாகவந்தனள். அப்பொழுது சுகந்தனுடைய இளையபுதல்வன் அவள் தனிமையாகச்செல்வதைப்பார்த்து அவளிடத்துமயல்கொண்டு அவளை அழைத்தனன். அவள், அதுகேட்டு நடுநடுங்கி ஐயோ! இவ்வுலகத்திற் கற்புள்ள பெண்கள் மழையைப்பெய்யென்றாற் பெய்யும் என்று கூறுவார்களே. அத்தகைய பெண்கள் பிறர்நெஞ்சுபுகார்களே. யான் அங்ஙனமின்றி இவன்மனதிற்புகுந்தேன். ஆதலால் என்னிடம் என் கணவனுடன் சேர்ந்து முத்தியைப்பெறும் தன்மை இல்லையாயது. என்று கூறிக்கொண்டே நேரே தன் வீட்டுக்குப்போகாது *பூதசதுக்கம் என்னும் இடத்தை அடைந்தனள்.

அங்கே மருதி பூதசதுக்கத்துத்தெய்வமே! யான் என்னைக்கொண்ட கணவனுக்கு யாதொருகுற்றமுஞ்செய்தறியேன். அங்ஙனமிருந்தும் என்னைக்கண்ட ஒருவன்மனதில் எளிதாகப்புகுந்தேன். ஆதலால் என்னிடத்து மழையைத்தரும்படியான கற்பு இல்லையாயது. இதற்கு யான்செய்த குற்றம்யாதோ! நீ என்னைப்புடைத்துண்க, என்னை நீ இன்னும் வந்து அறைந்துண்கவில்லையே; என்னிடத்து உன் சத்தி பொய்யாய்விட்டதோ! என்று அரற்றினள்.

அப்பொழுது அப்பூதம் அவள் எதிரிற்றோன்றிப் பெண்ணே உலகத்துக் கற்புடைப்பெண் தன் கணவனையே தெய்வமாகக்கருதுவதல்லது வேறுதெய்வம் கருதாள். கணவனையே தொழுவாள்; தெய்வம் தொழாள்; அத்தகையார் மழைபெய்யெனப் பெய்யும் என்று முன்னோர்கள் கூறுவர்; நீயோ அங்ஙனமன்றிக் கட்டுக்கதைகளையும் பரிகாசவார்த்தைகளையும்கேட்டு அவற்றில் நம்பிக்கைகொண்டு ஆநந்த

---

* பூதசதுக்கம் என்பது—தவத்தின்கண் மறைந்தொழுகும் பொய்வேடத்தார், அவமறைந்தொழுகும் அலவைப்பெண்டிர், அறைபோகமைச்சர், பிறர்மனை நயப்போர், பொய்க்கரியாளர், புறங்கூற்றாளர் ஆகிய இவர் முதலியவரைத்தன் கையகத்துள்ள பாசத்தாற்கட்டி அவர்களை அறைந்துண்ணும்பூதம்நிற்கும் இடமாம்.

மடைந்தும், கடவுளர்களுக்குச்செய்யும் விழாவினை விரும்பிச்சென்று கண்டும் உன் தன்மையை இழந்தாய். மற்றைக்கற்புள்ளபெண்களைப் போல நீ ஏவ மழைபெய்யாது. ஆயினும் தன் மனம்போனவண்ணம் நடக்கின்ற மற்றைப்பெண்களையே என் கையிலுள்ள பாசம் கட்டி இழுத்து வருமேயன்றி உன்னை என்கைப்பாசம் கட்டாது. குற்றம் செய்தவர்களை ஏழு நாளுள் அவர்செய்தகுற்றத்தை அறிந்து ஒறுப் பது அரசன்கடமையாம். அங்ஙனம் செய்யாவிடின் பின்னர் யான் அக் குற்றம்செய்தவரைப் புடைத்துண்பேன். இப்பொழுது உன்னி டம் மயல்கொண்ட அவனை அரசன் இன்று ஏழாம்நாள் ஒறுப்பன். ஆதலின் நீ உன்வீடு செல்கஎன்று கூறிவிடுத்தது.

பின்னர்க் ககந்தன் தன் மகன்செய்த குற்றத்தைக்கேட்டறிந்து ஏழுநாளைக்குள் அவனைத் தன் கைவாளால் கொன்றெறிந்தனன்.

இன்னும், தருமதத்தன் என்னும் வாணிகன் தன் மாமன்மகள் விசாகையுடன் இளம்பருவத்தில் விளையாடிக்கொண்டு மிகவும் அந்நி யோந்நியமாக இருந்தான். அதனைக்கண்ட ஊரார் இவ்விருவரும் காந் தருவவிவாகத்தாற் கணவன் மனைவியாயினர் என்று நிகழாததைக்கூறி அலர்தூற்றுவாராயினர்.

விசாகை, ஊரார்கூறும் பொய்மையைப்பொறுமல் உலகவறவியை அடைந்து, அவ்விடத்துள்ள *கந்திற்பாவையை நோக்கி "பாவாய்! நீ இவ்வுலகோர்கூறும் பொய்ப்பழியை ஒழிப்பாய்" என்று கூறினள். அக் கந்திற்பாவை முக்காலமுமுணர்ந்ததாதலின் அங்குவந்திருக்கும் ஊராரைநோக்கி "இவ் விசாகை நீங்கள்கூறும் பழிப்பிற்கு இலக்கு அல்லள், அவள் யாதொரு தீச்செய்கையும் கருதிலள்" என்று தெரி வித்தது.

விசாகை கந்திற்பாவைத்தெய்வத்தால் பழியற்றவள் என்று தெளிவிக்கப்பட்டு நகரத்தார் தன்னைச்சூழ்ந்துவர அவர்கள் நடுவில்

---

* உலகவறவி—இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள ஒரு பொது இடம். பலரும்வந்து தங்குதற்குரிய தருமசாலை.

கந்திற்பாவைஎன்பது—உலகவறவியில் உள்ள தூணொன்றில் மயனால் நிருமிக்கப்பட்ட ஒரு பிரதிமை. துவதிகன் என்னுந்தேவனுடைய வடிவமாக உள்ளது. அந்தத்துவதிகன் என்னும் தேவன் இதன்மூலமாக முக்காலச்செய்தி யையும் கூறுவன்.

வீதியில்வரும்பொழுது ககந்தன்மக்களில் முன் மருதிபொருட்டாக மடிந்தவனுக்குத்தமையன் விசாகையிடத்து மயல்கொண்டு அவள் தன் மனைவியாயினள் என்பதற்கு அடையாளமாக அவள் கழுத்தில் மாலைபோடுவதற்குத் தன் குஞ்சியில் அணிந்துகொண்டிருந்த பூவை எடுக்கமுயன்றனன். அப்பொழுது பூவை எடுக்கச்சென்ற அவன்கை குடுமியை விட்டுவிலகாதாயிற்று.

ககந்தன் தன் மகன்கை அவ்விதம் இருப்பது அந்த விசாகையிடத்துக்கொண்ட தகாக்காதலால் என்று அறிந்து மிருந்தசினங்கொண்டு அம் மகனையும் தன் கைவாளால் எறிந்துகொன்றனன்.

இங்ஙனம் ககந்தன், காந்தமன் என்னும் சோழனிடமிருந்து அரசு பெற்று இவன் அடைந்தது தன் மக்களை இழந்ததேயாம். இத்தகைய அரசர்கள் நீதியைச்செலுத்துமிடத்து ஒருபாற்கோடாது யாவரையும் ஒப்பநாடிக் குற்றத்திற்குத்தக ஒறுப்பதே தங்களுக்குப்பெருமை என்று கருதினர்.

காந்தமன் ககந்தன் என்னும் இவ்விருவர் வரலாற்றின் மற்றைப் பகுதிகளை அறிவதற்கு ஏற்றகருவிகள் இல்லாமையால், இவ் வரலாறு மாத்திரம் எழுதப்பட்டது.

சு. ஸ்ரீநிவாசையங்கார்.

உ

அறியாமைவிஞ.

செந்தமிழ்ச்செல்விரே!

பழந்தமிழ்ப்பனுவல்களைப் பன்முறையின் ஆராய்ந்து அவற்றின் உள்ளுறையின் நுட்பங்களைப்பலருமறியப் பல பத்திரிகைகளில் வெளியிடுதலே தமது பொழுதுபோக்காகக்கொண்ட பெயர்விழைபான் என்பார் "பெருவல்லம் ஒரு நூற்பெயராமா"? என்ற தலைப்பிட்டு மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் வெளியிடுவித்த பொருளுரையைப்படித்துப்பார்த்ததில், அறிவிற்சிறியஎனக்குச் சில விஷயங்கள் புலப்படவில்லை. அறிவுடையார்மாட்டடைந்துகற்றுக் கோடற்கு வேண்டியசௌகரியங்களைப்பெறாதேனுகையால் இப் பத்திரிகைமூலம் தெரியப்படுத்திக்கொள்கிறேன். இப் பத்திரிகையின்

ஷபதாதாக்களாகிய அருந்தமிழறிஞருன்றோர் தெளிவிப்பார்க ளென்றெதிர்பார்க்கிறேன்.

'மொழிகள் நின்று நிலவற்கு எழுத்துக்கள் இன்றியமையாதன, என்பதைப் பிறன்கோட்கூறலாகக்கூறி' எழுத்துவற்படாதுவழங்கி வந்தமொழிகள் நாளடைவில்மறைந்தமைஉண்மையான் அவர் கூற்றுப்பெரிதும் ஒக்கும், எனத் தமது உடன்பாட்டையுந்தெரிவிக்கும் பெயர்விழையான், அவ்வாறு அழிந்தமொழிகள் இவையென வெளியிட்டிருப்பாராயின் எம்போலியர் பொருளுணராதிடர்ப்படவிடமிராது. அன்றியும் நானறிந்தமட்டில் பல்லாயிரக்கணக்கான ஜனங்களாற்பேசப்பட்டு இன்னும் வரிவடிவெழுத்தேற்படாதுள்ளதாகிய சௌராஷ்டிர பாஷை அக் குறையால் அழிவுபெற்றதாகத்தெரியவில்லை. வேறெம்மொழியோவறியேன். எழுதப்படுதலினெழுத்தெனப்பெற்றது என் பதே இலக்கணநூலார் கருத்து.

நன்னூலார்கொள்கைப்படி எழுத்துக்கு ஒலிவடிவம் வரிவடிவம் என்னும் இரண்டுவடிவங்கள் உண்டென்கிறோம். வரிவடிவமாகிய பின்னையது இன்றி ஒலிவடிவமொன்றுகொண்டே நந்தமிழ்மொழியும் அகத்தியர்க்குமுன்பு நம் நாட்டில் வழங்கிவந்ததாகச் சரித்திரக்காரர் கள் கூறக்கேட்டிருக்கிறோம். ஒரு மொழி சிலகாலம் ஒலிவடிவத் தோடேவழங்கியிருப்பதும், பின்னர் அம்மொழி பேசுவோரில் அறிவுடையார் ஒருவர்தோன்றி அதற்கு வரிவடிவந்தருவதும் இயற்கையே. எழுத்தென்பதின்றி மொழியெவ்வாறமையும்? ஆகையால் "மொழிகள் நின்று நிலவற்கு எழுத்துக்கள் இன்றியமையாதன" என்பார்கருத்துப் பெயர்விழையான் உட்கொண்டமுறையினே, வேறுமுறையினே அறியேன்.

"ஐந்தின்முன் ஆவதென்ன ஆனனத்தின் பேர் என்ன?" என்ற மேற்கோட்செய்யுளடியில் உள்ள குறிப்புச்சொல்யாது? "இவ்வாறமைந்தசொற்கள் குறிப்பின்பாற்படும்" என்பதால் இங்குக்குறித்த ஆறுமுகம் என்பது குறிப்புச்சொல்லா? அன்றி அதனையுணர்த்திய இவ்வாக்கியம் குறிப்புத்தொடர்மொழியா? குறிப்புச்சொல் என்பது சொல்லைப்பற்றியா? பொருளைப்பற்றியா? 'ஆறுமுகம்' என்ற சொல்லால் இங்கேனும் குறிப்புப்பொருள் உண்டா? சொல் ஒன்றுதானே குறிப்பால் ஒரு பொருளையும், வெளிப்படையால் ஒருபொருளையும் உணர்த்துவதுண்டன்றே? அதற்கும் இக் குறிப்புச்சொற்கும் உள்ள வேறுபாடென்னை?

'யாப்பருங்கலவிருத்தியுரையாசிரியரும் இளம்பூரணவடிகளும், குறிப்பிற்பொருளுணர்த்தும் பஃறொடைவெண்பாவாகக்காட்டியுள்ள சிற்றியாறு.........தாள்' என்ற செய்யுளிற் குறிப்புப்பொருள்குறித்த தெவ்வாறு?

1. கட்டலர்தாமரையுளேமென்றுவென்ன?
2. கத்திருவர் ஐவர் யாவர்?
3. காயாமரமொன்று என்பதிற் குறிப்பென்ன?
4. போயினிருகலே என்பதன் உட்கிடை என்ன?
5. வித்தாத வெல்லினிறுதியாவது யாது?

இவ்வைந்தும் சேர்த்துப்பெறும் மொழியாது? யாப்பெருங்கல விருத்தி யுரையாசிரியர் "பெருவல்லம்" என்னும் ஊர்ப்பெயரை எவ்வாறு அறியவைத்தார்?

அப் பெருவல்லம் என்னும் பெயரைக்கொணர்தற்பொருட்டு (ப - ர - வ - ல - ம) இம் மெய்களை எங்கிருந்துபெறலாம்? இம் மெய்களை எடுத்தாண்டு குறிப்பைவெளிப்படுக்கச் செய்யுளில் அதிகாரமுண்டோ? இவ் வெழுத்துக்களைக்குறிப்பித்தேதேனும் அச் செய்யுளில்வந்திருப்பின் தெரிவிக்கவேண்டுகிறேன். அன்று வேறுவகையாற் பொருளுணரக்கூடுமாயின் அதையும் அறிவானுயர்ந்தோர் அறிவிப்பாராக.

நா. கனகராஜன்.

பெண்கல்வி.

இவ்வுலகத்துதித்த மனிதரெவரும் இன்பத்தையநுபவிக்கவே விரும்புவர். அவ்வின்பத்தையநுபவித்தற்கு அவரவர்வீட்டிலுள்ள பெண்பாலரும் உதவியாகவிருக்கக்கூடியவரே. அவர்களதுஉதவியின்றேல், ஆடவரின்பத்தையநுபவித்தல் முடியாததாகும். அவ்வுதவியையெவரும் படிப்பில்லாதபெண்களிடமிருந்து எதிர்பார்த்தல்முடியாது. ஆகவே, முழுஇன்பத்தையுமடையவிரும்பின், எவரும் அவரவர்வீட்டுப்பெண்பாலார்க்கும்கல்விகற்பிக்கவேண்டியதவசியமாகின்றது. நிற்க,

பெண்களுக்குக் கல்விகற்பிக்கப்படவேண்டுமென்று சொல்லப்படுமிக்காலத்தில் நாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்தகொள்கைப்படியிருப்போமாயின் அதுமிகவும் கடினமானதாகவிருக்கும். ஏனெனில், அந்நூற்றாண்டில் பெண்கல்வியைப்பற்றிப்பேசிடில், பெண்கல்வியென்றாலென்ன? அது அவசியந்தானா? அவசியமாயின், அதற்குத்தக்க காரணம்யாது? என்றவினாக்கள்கிளம்பி அவற்றிற்குச்சமாதானம் சொல்லியபின்பே முடிவுபெறவேண்டியதாகும். ஆனால், இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில், இப்பெண்கல்வியைப்பற்றிப்பேசுவதில் அத்தகைய கஷ்டமில்லை. ஏனெனில், அஃது அவசியமானதென்று பொதுஜனத்தலைவர்களாலும், பத்திரிகைகளினாலும் வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்நிலையில், "கற்றபின்நிற்கவதற்குத்தக" என்றபடி, அவசியமானதென்றேற்பட்டதைச்செய்ய முயற்சிக்கவேண்டுமேயல்லாது மறுபடியும்மறுபடியும் அவசியமென்பதைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருத்தல்பொருந்தாது. ஆயினும், இஃது அவசியமானதென்பதை யெல்லோருக்கும் விளக்கச்செய்யவில்லையாகையாலும், அவசியமானதென்பதைப்பலர் சிலபலகாரணங்களைக்காட்டி மறுக்கின்றார்களாகையாலும், நாம் இன்னும் அஃதவசியம் என்பதை முற்றுமுணர்ந்தவர்களாக ஆகவில்லை. ஆதலின், அம்மறுக்கின்றவர்களுக்குச்சமாதானங்கூறி அவர்களையடக்குவதோடு இன்னும்பன்முறையும் அதனவசியத்தை வற்புறுத்திவரவேண்டுவதும் இன்றியமையாததாகின்றது. இனி, அவசியமென்பது நாட்டப்பட்ட ஒருகம்பம். பலர்நடக்கும்வழியில் நாம் அதைநட்டுவிட்டு அதைக்கவனியாதிருப்போமாயின், அஃது ஆட்டங்கொண்டு கீழேவிழும்நிலைக்குவந்துவிடும். ஆனால், நாம் அக்கம்பத்தின்மேல் பந்தல்போடும்வரையில் அதைவிட்டுவிலகாது பிறர்அதை அசைத்தாலும் அசையாது கெட்டித்துவருவோமாயின், அது நன்குநிலைபெறும். அவ்விதமே, இப்பெண்கல்வியவசியமென்றகம்பம் பலரால் அசைக்கப்பெற்றுவருகின்றது. அவ்வசைப்புக்கிடங்கொடாது தடுத்தாலன்றி நம் எண்ணம் பூர்த்தியாவதுசற்றுக்கடினந்தான். அவ்வசைப்போரில், முதலாமவர் அடுப்பண்டையிருந்து அதிகாரஞ்செய்யும், அயல்வீட்டுச்செய்தியுமறியாத ஒருகூட்டத்தார். இரண்டாமவர், ஆழ்ந்துநோக்காது அயல்நாட்டுச்சமாசாரங்களைக் கேட்டஞ்சுபவர். மூன்றாமவர், பொது

வாகக்குற்றங்கூறுபவர். இவர்களுள், முதலாமவர்க்கு முன்னமேசமா தானங்கூறவேண்டும். அதுவருமாறு:—

நாம் நமது வீட்டிற்கொருவேலைக்காரனை நியமிக்கிறோம். அவனுக்குச்சம்பளமும் ஏற்படுத்துகிறோம். ஆனால், இன்னவேலைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று தெரிவிக்கவில்லை. இந்நிலையில், அவன்மாதக் கடைசியில் நம்மைச்சம்பளங்கேட்கிறான். நாம் அவனிடம், நீ என்ன வேலைசெய்தாய்! ஏன் சம்பளங்கேட்கிறாய்? என்றுகேட்டால் அஃது யாருடையகுற்றமாகும்? நமதுகுற்றமல்லவா? அங்ஙனமின்றி நாம் முன்னமேயே அவ்வேலைக்காரனை, நீ இன்னவேலைசெய்யவேண்டிய தென்று ஏற்படுத்தியிருப்போமாயின், அவன் தனதுகடமையைச்சரி யாகச்செய்திருப்பானல்லவா? ஆகவே, நாம் நமதுபெண்பாலர்களுக்கும் அவர்களதுகடமை யின்னதென்றுதெரிவிக்கவேண்டியதவசியமா யிருக்கின்றது. எவரும் கடமையைச்செலுத்தவேண்டுமென்றால் அதற்குப்போதிய அறிவுவேண்டாமா? அறிவு படிப்பின்றி உண்டாகுமா? "தான்கற்றநூளலவேயாகும்நுண்ணறிவு" என்பது முதுரையன்றோ? படிப்பன்றோ நீதிமார்க்கத்தைப்புகட்டவல்லது. படிக்காதவரல்லவோ குற்றங்களைச்செய்து தண்டனைக்குள்ளாகிறார்கள். ஒருவனையொரு குற்றத்தினின்றும்விடுவிக்க, அவன், படிப்பில்லாதவன் அறிவில்லாதவன் என்றகாரணங்களைக்கூறவில்லையா? படிக்காதபுருஷனே குற்றஞ் செய்வானாகில், ஸ்திரீகள் என்செய்யமாட்டார்கள். ஸ்திரீகளுக்குப்படிப்புவேண்டியதில்லை; அவர்களதற்குத்தகுதியற்றவர்கள் என்றுகூறும்பெரியோர்கள் இக்காரணத்தைக் கவனிப்பாராயின், அவர்கள் புருடரைவிட ஸ்திரீகளை எவ்வளவு உயர்வாகமதிக்கிறார்களென்பது அவர்களுக்கு ஒருவாறுவிளங்கும். நினைப்பதொன்றும் செய்வதொன்றுமாக இருக்கலாமா? படித்தஸ்திரீகள் நடத்தைகெட்டு விடுகிறார்களென்று சிலபெரியோர்கள்கூறுகின்றனர். படிக்காதஸ்திரீகள் கணவனதுகட்டிற்குப்பயந்து நன்குநடக்கிறார்களென்றால், படித்தவர்கள் மானத்திற்கும் கடவுளுக்கும்பயந்து இன்னும் உயர்வாக நடக்கமாட்டார்களா? படித்தவர் கெடுவாரென்றுநினைத்துப் பெண்பாலர்களைப்படிக்கவைக்காது பாழாக்குவோர் கண்ணிருந்தால் பிறபுருஷனைப் பார்ப்பாளென்று தன்மனையாளின் கண்களைக்குத்துபவனைப்போலாவரன்றோ? புருடன்மாத்திரம்படித்திருந்து, பெண்கள்படிக்காதிருத்தல்

பாதி அலங்கரிக்கப்பட்டும், மறுபாதி அலங்கரிக்கப்படாமலுமிருக்கும் ஒருசரீரத்தையொக்குமன்றோ? பெண்ணும்புருடனும் இரண்டுகண்க ளல்லவா? ஆணைப்படிக்கவைத்துப் பெண்ணைப்படிக்கவையாதிருத்தல், ஒருகண்ணை நல்லஸ்திதியிலும் மறுகண்ணைக்கெட்டஸ்திதியிலும் வைத் திருத்தற்கொப்பாகும். இருவரும் சேர்ந்தல்லவோ குடும்பமாகியவண் டியையிழுக்கவேண்டும். மனையாளும் காதலனும் மாறின்றிச்செய்தா லன்றோ கருமம் கைகூடும். படிப்பில்லாதபெண்ணை இல்லறத்தில் வைப்பது நீந்தத்தெரியாதவனை நடுக்கடலில் விடுதல்போலன்றோ? ஸ்திரீகளன்றோ வீட்டிற்கு விளக்குப்போன்றவர்கள்? அவர்களைப் படிக்கவையாதிருத்தல் அவ்விளக்கைக் கூடைகொண்டு மறைப்பது போலாமன்றோ? படித்தவர்கெடுவரென்பது அமிர்தத்தையுண்டவர் சாவரென்பதற்கொப்பாகும். ஆடவர்வெளியிற்போய்த்தான் சம்பாதிக் கலாம். வீட்டில்வந்து அவர்கள்கவலைப்படாததற்குப் பெண்பால்கவலைப் படுதல்முடியுமா? அக்காரியங்களை நன்கு நிறைவேற்றுதலன்றோ காரணம். குடும்பகாரியத்தைநிறைவேற்ற அறியவேண்டாமா? அறிவு தான் படிப்பின்றிவராது என்று முன்னமேயேசொல்லியிருக்கின்றது. இத்துணையுங்கூறியவாற்றால் முதலாமவர் ஒருவாறு சமாதானமடைய லாம். இனி, இரண்டாமவர்க்குச் சமாதானங்கூறவேண்டும். அது வருமாறு :—

அவர்களோ மேல்நாட்டுஸ்திரீகள் நன்குபடித்ததின்பயனைச் சில சுதந்திரங்களைத்தங்களுக்கு வேண்டுமெனக்கேட்கிறார்கள். நாமும் நம் நாட்டுஸ்திரீகளுக்குப் படிப்பைக்கொடுப்பின், இவர்களும் அவர்களைப் போலவே நம்மையிம்சிப்பார்கள் என்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் சொல்லுவது முற்றும்பொருந்தாது. ஏனெனில், அந்நாட்டின்படிப் பும், அதன்முறைமையும்வேறு. நம்நாட்டின்படிப்பும் அதன்முறை மையும்வேறு. நம்நாட்டுப்படிப்பின்முறைமை நமக்கு இன்னும்சில சுதந்திரங்களையும் ஒழிவையும் அதிகரிக்குமேயன்றிக் குறைக்காது. எங்ஙனமெனில், படிப்பிக்காத நிலைமையிலிருக்கும் நம்நாட்டுஸ்திரீகள் நம்மை இத்துணை உயர்வாகநடத்துகையில், படிப்படைந்தபிறகு எவ் வளவுஉயர்வாக நடத்தமாட்டார்கள்? அவர்கள் நம்மை அவ்வாறு நடத்துவதைக்காண நமக்கு எவ்வளவுசந்தோஷமுண்டாகும். வீட் டுக்கவலையடையாது நம்மைச் சுயேச்சையாய்விடும்பக்ஷத்தில், நமக்குப் பொருளீட்டுவதற்கு இன்னும் சிறிதுநேரம் அதிகமாகக்கிடைக்கும்.

மேலும் அவர்கள் நம்வழித்தோன்றல்களை நல்வழியிற்பழக்கிவைக்கச் சக்தியுடையவராவார்கள். பாருங்கள் இச்சிறுமாறுதலால் உண்டாகும் நன்மைகள் பலவற்றை! இத்துணையுங்கூறியவாற்றால் இரண்டாமவர் ஒருவாறு தமதுகொள்கையைமாற்றிச் சமாதானம்செய்துகொள்ளுதல்கூடும். இனி மூன்றுமவராகிய பொதுக்குற்றங்கூறுவாருக்குஞ் சமாதானங்கூறல்வேண்டும். அதுவருமாறு:—

அவர்களோ, "நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடுபழகினும் பெண்ணறிவென்பதுபெரும்பேதமைத்து," ஆதலின், பெண்களுக்குப்படிப்பைக்கொடுத்துப்பயனென்ன என்றுரைக்கின்றனர். நாகரிகமிக்க இக்காலத்தில் இவ்விதஞ்சொல்லுவோரிருப்பரென்று எமக்குத்தோன்றவில்லை. அவ்விதமிருப்பராயின், அவர்களுக்கு நம்நாட்டுஸ்திரீகளாகிய, அரசாட்சிசெய்துவந்த மதுரைமங்கம்மாள், நாட்டேர்ராணி, பவானியார் முதலாயினோரும், மிகப்புலமைமிக்கோரெனச் சங்கநூல்களால் அறியப்படுகிற ஔவையார், வெள்ளிவீதியார் முதலாயினோரும், மகாபத்தினியெனக்கொண்டாடப்படுகிற கோக்கோதை, கண்ணகி, முதலாயினோரும் பெண்பாலாரல்லரோ எனக்கூறி மறுக்க.

இதுவரை நாம்பேசிவந்ததுகொண்டு பெண்கல்வி நம்நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கவசியசாதனங்களுளொன்றென்பதும், அதனை ஆக்ஷேபிப்பார்கூற்றுப் பொருந்தாதென்பதும், இச்சமாதானங்களையும் இன்னும் பிறவற்றையும் சந்தர்ப்பத்திற்குத்தக்கவாறுகூறி ஆக்ஷேபிப்பார்களைக்கண்டித்து இஃது அவசியமானதொன்றென்பதை ஸ்தாபித்தல் முக்கியமானதென்பதும், இதனால் மனிதர் இன்பமாய் இனிதுவாழ முடியுமென்பதும் ஏற்படுகின்றன. இனி, செய்யவேண்டிய முறையைப்பற்றிப்பேசவேண்டியதவசியம். ஆனால்இதை எவ்விதம் நடத்தவேண்டுமென்பதைப்பற்றிச் சென்ற ஏப்பிரல்மாதத்தில் கவர்ன்மெண்டார் முனிசிபாலிட்டிகளுக்கு அனுப்பிய உத்தரவினால் நம்நாட்டிலுள்ள பலமுனிசிபாலிட்டிகள் அவ்வவ்விடங்களுக்கேற்ற ஆலோசனை சொல்லியிருப்பதாலும், அவை நமது ஜனத்தலைவர்களுடைய அபிப்பிராயங்களையாலும், அவ்வண்ணமே நிலைபெறவேண்டியதுதான். இங்கு இவ்விஷயத்தின் அவசியத்தைப்பற்றியும், இதனையனுஷ்டிக்க வேண்டியமுறைமைகளைப்பற்றியும், கனம், ஜஸ்டிஸ், T. V. சேஷகிரி ஐயரவர்கள் பலசமயங்களில் பேசியும் எழுதியுமிருப்பனவும், கனம்,

ஸர். சங்கரன் நாயரவர்களைவரவேற்று உபசரித்து, சென்னை மகாஜன சபையார்பேசியபொழுது சொல்லியிருக்கும்முறைமைகளும் ஆராயற்பாலன. அன்றியும், பூனா பர்கூஸன்காலேஜ்புரொபெஸர் மிஸ்டர் கார்வே அவர்கள் இப்பெண்கள்விஷயமாய் மிக்க ஊக்கத்தோடு உழைத்து ஒரு சர்வகலாசங்கத்தையும் ஸ்தாபிக்க முயற்சிசெய்துவருகிறார். அந்தக்காரியம் இனிது நிறைவேறவேண்டியதுதான். ஒரு நூல் கயிறாகாது. பலநூல்கள்சேர்ந்தே ஒருகயிறாகுதல்போல, நம் எண்ணம் இனிதுநிறைவேற நாம் அனைவரும் அப்பெரியோர்களது நன்முயற்சியோடுகலந்து போதிய ஊழியங்களைச்செய்து சித்திபெறுவோமாக! சுபம்.

ஊ. சா. வேங்கடராமன்,
தண்டமிழ்த்தொண்டன்.

செந்தமிழ் நேயர்கட்கு,

இவ்வருடத்திய செந்தமிழ், தொகுதி, 4-வது பகுதியின் 174-ம் பக்கத்தில் "கான்ஸ்டான்டின்பீஸ்சி என்ற வீரமாமுனிவர்" என எழுதப்பட்டிருக்கிறது. வீரமாமுனிவரது சுயஇத்தாலியபாஷையிலாவது, இந்நாட்டின் துரைத்தனபாஷையாய ஆங்கிலேயத்திலாவது, இவரது உடன்மதத்தினர் இங்கேபேசிவரும் நமது இன்மொழியாகிய தென்மொழியிலாவது, இவரதுபெயரை 'பீஸ்சி' என்று உச்சரிப்பதில்லை. ஆனால், எல்லாவிடங்களிலும் 'பெஸ்கி' என்று வழங்கிவருகிறது. நமது தாய்மொழியைமதித்து, சுகித்து இன்சுவையுடன் எழுதிய இக்கலாமுனிவருக்குக் கைம்மாறாக, இவரது நாமத்தைச் சரிவர எழுதவாவது கூடாதா? அந்நியநாட்டுச் சிறப்புப்பெயர்களை எப்படியெழுதினாலும் பாதகமில்லையென்றபோதிலும், நமது பெயர்களை மேல்நாட்டார் காடுமுரடாய் எழுதும்பட்சத்தில் நாம்சந்தோஷங்கொள்வோமா? ஆதலால் செந்தமிழபிமானிகள், இனி இவர்பெயரை எழுதுங்காலை 'பெஸ்கி' என்றாவது அல்லது வெறுமனே 'வீரமாமுனிவர்'என்றாவது எழுதும்படிகேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

J. M. Gnanadikam ~~Esq.~~
Shembuganoor,
Madura Dt.

சிவமயம்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்

பிள்ளைத்தமிழ்.

௩. தாலப்பருவம்.

இனிதாகக் கமலப்பூ மேய்மேநித் திரண்மீ
 திளவாளைத் திரள்சிற வேருவன் கரைசூழ்
கனிவாழைப் பொழில்சாடா வோடாலூர் புகுதுங்
 கதிர்மாடம் பயில்காழிக் கரசேவான் மதிதோய்
பனிவாசப் பொழில்சூழத் திகழ்கூடற் சமணப்
 பசுவெண்ணா யிரம்வந்துட் படுகோளத் திடையே
தனிஞானப் புலியொப்பாய் தாலோதா லேலோ
 சம்பந்தப் பெருமானே தாலோதா லேலோ.

விண்டாவத் திவலைத்தெண் டிரைவீசுங் கடல்வாய்
 விடுகற்றூண் மிதவைக்கே விடுபுற்பா யுடையார்
திண்டாடக் கரையேறத் தமிழைத்தந் தருளுந்
 திருநாவுக் கரையன்றன் சித்தத்தின் றுணையே
வண்டானத் தெழுகொல்லிப் பண்பாடிச் சிறைதோய்*
 மணநாறப் புனலூடே மலரும்புண் டரிகத்
தண்டாமத் திருமார்பா தாலோதா லேலோ
 சம்பந்தப் பெருமானே தாலோதா லேலோ. (உ)

வேறு.

† படைவணிக நச்சிவிடு பணியெயிறு கக்கவிழு
 படுகொலை யெனத்தெரிவை பாராமுன்
பதும்விழி யுக்கபுனல் ‡ பரவையி னலைக்கவவள்
 படுதுயர் திருக்கண்மலர் காணாமல்

* சிலர்பாய் (பி-ம்)
† படவரவி (பி-ம்)
‡ பரவையினளக்கவிவன் (பி-ம்)

விடைபெற வெடுத்தகொடி மருகலுறை யுத்தமரை
  விரகொடு திருப்பதிக நேர்கூறு
விடமது கடித்தவிழி யிழியவரு ளிப்புவியின்
  மிகுபுகழ் பரப்புமுனி தாலேலோ
மடைதொறு முகிழ்த்தமகி ழெனமணி குவித்தரவின்
  வரிவளை யொலிப்பவத னேர்பாலே
வளர்பல வெடுத்தகனி கிழியுவதி லுக்கபுனல்
  மதகினி லொலிப்பவத னேர்பாலே
கடைசியர் மலர்க்கைவளை கலினென வொலிப்பநிறை
  கழுமல நகர்க்கதிப தாலேலோ
கருதரிய முத்தமழலி னெறிமுறை வளர்க்கவரு
  கவுணியர் குலக்குரிசில் தாலேலோ. (௬)

இனமொடு பறித்ததலை யருகரிக ழுத்திகழு
  மெரியினிடை யிட்டவுரை தோலாமே
யிருகரை யொழுக்கியொரு குலகிரி யடுக்குநதி
  யிடையிடு தமிழ்ப்பனுவல் போகாமே
சினமிக வடர்த்தமடை வழுதியுட லுட்கும்வகை
  திரியவிடு வெப்பிலவன் வேகாமே§
சிவனிட மிருக்குமுமை திருமுலை சுரக்கவரு¶
  திருவருள் படைத்தமுனி தாலேலோ
முனைமுனை யறுத்துழவ ரிடவிட வெடுக்கும்வரி
  முறைமுறை குவித்தபல சூடார்மேல்
முகில்படு முகட்டினிடை முழுகவிர தத்தினுடன்
  முதன்மைதரு பச்சைவய மாவாலே
கனகவரை சுற்றிவரு கதிரிரவி கட்கவளர்
  கழுமல நகர்க்கதிப தாலேலோ
கருதரிய முத்தமழலி னெறிமுறை வளர்க்கவரு
  கவுணியர் குலக்குரிசில் தாலேலோ. (௧௦)

---

§ மாயாமே பி-ம்

¶ சுரக்கவளர் (வளர்)

௬. சப்பாணிப்பருவம்.

பொங்குதே னொழுகவிடு சண்பகா டவிதழுவு
பொய்கைசூழ் புகலிநகரிற்
புனிதவா ணகையுதவு குமுதவா யமுதவிதழ்
பொழிபுஞா னத்தமிழினால்
வங்கமார் கடல்பொதிபு மெண்டிசா முகவிகர
மந்தமால் வரைதழுவுபூ
மகளைவாழ் வித்தரிய மறையைவாழ் வித்தெனையும்
வாழ்வித்த மாநாயகன்
கங்கைநா யகனிமைய மங்கைநா யகனிலகு
கயிலைநா யகனடிபடைக்
காளிநா யகன்வலிய கூளிநா யகனிருவர்
கருதுநா யகன்மறுவிலோர்
தங்கணா யகன்மதலை சண்பைநா யகனினிது
சப்பாணி கொட்டியருளே
தலவலய முழுதுமர வொலிவளர வழுதமுனி
சப்பாணி கொட்டியருளே.

துங்கமத கிற்கிளைஞர் துன்றுகுடி லிற்புரிசை
சூழுமக ழிற்படுகையிற்
சுழிதரு குரம்பின்மலர் பொழிதரு வரம்பிலளி
சூழ்தரு கரும்பின்முதலை
பொங்குமுழை யிற்புதிய ஞெண்டின்வளை யிற்குவளை
புல்குமல ரோடையினறும்
பூகக் கிடங்கிலரி தாளிற் பரம்பினிடு
போரிற் களங்களில்விடா
மங்கல மலர்ப்பணையில் வண்டெழு குளக்கரையின்
மஞ்சளிடு பத்திகளினீர்
வாழையடி யிற்பெரிய தாழையடி யிற்கனிகொள்
மாவினிழ லிற்பொருகடற்
சங்குசொரி முத்திலகு சண்பைநக ருக்கதிப
சப்பாணி கொட்டியருளே
தலவலய முழுதுமர வொலிவளர வழுதமுனி
சப்பாணி கொட்டியருளே. (உ)

கடியவெம் பிறவிதரு கடல்விழுந் தலறுமவர்
பற்றவரு நற்றோணியே
கலியமிழ்ந் திடவிலகு கருணையம் புனலது
பரப்பிய சரற்காலமே
யடிபணிந் தெழுமவர்த மிடிகெடும் படியரு
ளளப்பதொரு கொட்டாரமே
யறம்விரும் பிமயமயி லாளுடன் படவினிது
பெற்றதொரு கைக்காணியே
நெடியவன் சமணிவுளி நிரைபிணம் படவுழறி
நிற்பதொரு புற்றனையே
நிலையுடன் றெரியுமிய லிசையெனும் பயிர்விளைய
வித்துவிளை பொற்பூமியே
கொடியகுண் டர்கள்செவிடு படமகிழ்ந் திருகைமலர்
கொட்டியருள் சப்பாணியே
குறிகெடும் பரசமய விருள்கெடுங் கதிருதய
கொட்டியருள் சப்பாணியே.

அறுபதந் திகழ்குமுத விதழ்திறந் தழுதழுது
ஓய்ந்தது முலைப்பாலவா
வமரருஞ் சதுமறையு முனிவருந் தொழுமினிது
பெற்றது திருத்தாளம்வாய்
முறுகுசெந் தழலினிடை தளிர்நிறம் பெறவெழுதி
யிட்டது தமிழ்க்கோவை வான்
முறுவலென் புகள்பொதிவ தொருகுடங் கொடுவர
வழைத்தது மலர்ப்பாவைகார்
செறிவிசும் புழுதபொழில் மிழலையம் பதியர
னளித்தது படிக்காசுசூழ்
திருவிளங் கியமருகல் மருவுசெஞ் சடையரொடு
கற்றது விடத்தீர்வையாங்
குறுகிநின் பெருமைசொல வெணநிலம் பரவுமுனி
கொட்டியருள் சப்பாணியே
குறிகெடும் பரசமய விருள்கெடுங் கதிருதய
கொட்டியருள் சப்பாணியே.

கழுமலந் திருவதிகை திருவலம் புரமருகல்
கற்குடி திருக்கோவலூர்
களர்புறம் பயமயிலை சிவபுரங் கடைமுடி
கருக்குடி திருக்கோடிகா
மிழலைவெண் டுறைபரிதி நியமவன் குடிசுழியல்
வக்கரை யளப்பூர்நனு
விளமர்கொங் கணமிடவை திருவலஞ் சுழிதிரு
வரத்துறை திருச்சேய்ஞலூர்
பழனமம் பலமதுரை வளைகுளங் கொடுமுடி
யருட்டுறை திருப்பூவணூர்
பறியல்தண் டலைகயிலை வலிவலஞ் சிறுகுடில்
பருப்பத மறைக்காடுசேர்
குழகர்தங் கழல்பரவ வுரியசெந் தமிழ்விரக
கொட்டியருள் சப்பாணியே
குறிகெடும் பரசமய விருள்கெடக் கதிருதய
கொட்டியருள் சப்பாணியே.

௫. முத்தப்பருவம்.

எருக்கே புனலே கடிக்கொன்றை
யினரே யரவே யிளம்பிறையே
யிவையே முடிக்குஞ் சடாமகுடப்
பெருமா னுலகுக் கினிதளித்த
தருக்கே தெய்வத் தமிழ்க்கொழுந்தே
தனிநான் மறையின் கிழங்கேபுன்
சமணப் பரிமேய் கரையுழக்குந்
தனிவா ரணமே திருஞானப்
பெருக்கே யடியார் பெற்றபெரும்
பேறே நாறுங் குமுதமே
பேணுந் தொண்டைச் செங்கனியே
பீடார் சோதிப் பவளமே
முருக்கே யனைய கனிவாயாய்
முத்தந் தருக முத்தமே
முத்தின் பந்த ருடையபிரான்
முத்தந் தருக முத்தமே. (௧)

*கொத்துப் படுநாண் மலர்க்கூடை
குஞ்சி யாக மஞ்சனநீர்
கொள்ளுங் கலசம் வாயாக
மெல்லு மிறைச்சி யமுதாகச்
சித்தத் தெழுந்த பேரன்பாற்
சிலைக்கை வேடன் பணிசெய்யுந்
திருக்கா ளத்தி யிறையவர்பாற்
செம்பொற் சின்னம் பெற்றோனே
மத்தக் களிற்றுப் பணைமுத்தும்
வளைவாய் முத்துங் கழைமுத்து
மன்னுஞ் செந்நெற் றாளமுத்துங்
கன்னன் முத்து நிகரொவ்வா
முத்துப் பவளக் கனிவாயான்
முத்தந் தருக முத்தமே
முத்தின் பந்த ருடையபிரான்
முத்தந் தருக முத்தமே. (௮)

வேறு

பிணமுடைச்செஞ் சடலைநட்டம் பயில்விருப்பம் பெருகவோர்
பிறைமுடிக்கும் பரமர்பக்கம் பெரிதுவக்குந் தலைமைசேர்
மணமிருக்குங் குழவிசெப்பின் றிருமுலைக்கண் பெருகுபால்
மருவியித்தெண் டிரைவிளைக்கும் புவிவளர்க்குங் குழவிபே
ருணவுதத்தந் தவமெனக்கொண் டியிருகைக் குண்டிகையினோ
ருடனுகைத்தங் கெதிர்வரக்கண் டவருவட்டம் பரிசுசேர்
சணவரைக்குண் டரையுழக்குந் தலைவமுத்தந் தருகவே
தமிழ்வளர்க்கும் புகலியத்தன் றருகமுத்தந் தருகவே. (௯)

உவமைமுற்றும் பவளமொக்குந் திருவுருக்கொண் டவனும்வே
றுருவுபச்சென் றவனிடப்பங் குரிமைபிற்கொண் டவனுநீ
டவலொடப்பந் திருவயிற்றங் கடைசிவைக்குங் களிறுமே
லமரர்தத்தஞ் சிலறவிடுத்தங் கரரைக்கொண் டவனுமார்

* இது சிலபிரதிகளில் 8-வது பாட்டாகக்காணப்பட்டாலும் சந்த நோக்க 4-வது பாட்டேயாகும். இந்தப்பருவத்தில் 9-செய்யுள்களே காணப்படுகின்றன.

துவலைமொத்துஞ் சடையருக்கன் புடையமெய்த்தொண் டினருநீள்
சுருதிமுற்றுந் திருவிசைப்பண் டிருசெவிக்கொண் டொருகவோர்
தவமில்புத்தன் றலையுருட்டுந் தலைவமுத்தந் தருகவே
தமிழ்வளர்க்கும் புகலியத்தன் றருகமுத்தந் தருகவே. (அ)

௬. வருகைப்பருவம்.

தென்ற லிலங்கு மலைத்தமிழின் செவ்விச் செந்தேன் முகந்தகன்று
தெய்வப் பொன்னித் திருநதியிற் செழுநீ ராடிச் செங்கழுநீ
ரொன்றிச் செந்தா மரையுலர்த்தி யுயருங் கமுகி னரும்பாளை
யுழக்கிப் பகலின் பொழுதையெல்லா மங்கே யுலாவி யுயர்மகர
வென்றிக் கொடிவே டனுக்கெடுத்த திங்கட் கவிகைக் கதிர்வீச
வீசுங் குமுதப் பெரும்போதின் வேரி மணந்த பசுந்தென்றன்
மன்றிற் புகுந்து விளையாடும் புகலிப் பெருமான் வருகவே
வடநூற் பெருமான் தமிழ்ப்பெருமான் மறையின் பெருமான் வருகவே.

வேறு.

முறுகு கதிர்விரி முளரி தருதெரியல் முழுகு கனகபுயன் வருகவே
முதலி மறைமுதலி கமல மகன்முதலி முனிவர் தவமுதலி வருகவே
யறுகு மலரயனு மரியு மிடவுமையை யணையு மரன்மதலை வருகவே
*யலைய வருபுனலி லனலி யுரையழியு மமணர் வலிநுகரி வருகவே
சிறுகு மிடையசைய வளக மசையவொளி சிதறு தரளவட மசையவார்
திகழு முலையசைய வுயிர்க ளசையவிழி செருகு மகரகுழை யசையமா
மறுகு தொறுமகளி ரலசய வசையவரு புகலி வருகுரிசில் வருகவே
மலையின் மகளமுத கலச முலையருவி பருகு தமிழ்விரகன் வருகவே (எ)

அகலு முதுபரவை பொதியு முலகுதனி லரிய பெருமைவர வருகவே
யரிய தரளவொளி பெருகு திருசிவிகை லமரு மழகுவர வருகவே
மிகவு மமணர்பொரு மவையி னவரவர்கள் விளையும் விரகுவர வருகவே
வெறிகொள் குவளையிதழ் நயன வனிலதையுடன் விடையி லிறைவன்
[மகன் வருகவே

---

* யலையவரு புனலி னனலி லுரையழியு மமணர்வலிநுகரி.

இகலுமிருபுருவம் வளைய வளகமுட னிதய கமலமுகை புதையவா
யிதழி நிறமுடைய வினைய முலைகவர விடையுமிடைதுவள வெழுதொ
மகளிர் மகிழரொடு கலவி யமளிபுகு புகலிவருகுரிசில் வருகவே [ணு
மலையின் மகளமுத கலச முலையருவி பருகு தமிழ்விரகன் வருகவே. ()

எ. அம்புலிப்பருவம்.

உரைசெய் கோல்பிடித் தூன்றுவா ரின்றியே யோடத்தை வருகென்று
னுயர்ந்த வாண்பனை பெண்பனை யாகவு மொருவிசை கண்பார்த்தான்
றிரைசெய் வார்புனல் வையையி னெதிர்செலத் தன்றிரு வேடிட்டான்
செய்ய பாலகன் செய்யுமிச் செய்திகள் யாவர்க்குந் தெரியாது
விரைசெய் தாமரைக் கண்களா லுன்கறை மேனியைப் பார்த்தானேல்
மேல் வரும்பழி கடக்கநீ தூய்மையாய் விளங்கலாம் விண்ணோருக்
கரச னுகென விடுக்கினும் விருக்குமின் றம்புலி வருவாயே
யமுது வாழ்வுதந் தருளின னழைத்தன னம்புலி வருவாயே. (௩)

அ. சிற்றிற்பருவம்.

சுழியா வெறிக்குந் திரையுகுத்த சூல்வெண் சங்கு நீலமலர்க்
கழியால் வந்து வயல்புகுதுங் காழிக் கரசே முலைசுரந்த
மொழியான் முடியாப் பெரும்பொருளை முன்னே காட்டி யுலகமெல்லா
மழியா வகைவந் தாட்கொண்டா யடியேஞ் சிற்றி லழியலே. (௧)

பிடித்தார் பிடித்த கதியேநின் றிட்ட பிண்டந் தின்றவமே
தடித்தார் மெலியத் தமிழ்பாடுஞ் சண்பைக் கரசே தனியேற்றின்
கொடித்தா னுடைய பெருமான்பங் குடையா ளுடைய பெருமகனே
யடித்தா மரையின் முத்துதிர வடியேம் சிற்றி லழியலே. (௨)

சாதித் தெமது பாவமெல்லாந் தள்ளித் தள்ளா டாவகையே
வேதித் தடியா ரடிமைசெய்த வழியாட் கொண்ட பெருமானே
சோதித் தயன்மால் தேடியநாள் தோன்றாப் பொருளைத் தோன்றுவித்த
வாதித் தியனே தமிழ்க்கரசே யடியேஞ் சிற்றி லழியலே. (௩)

சுழிக்கும் பெருஞ்சா றலையெறிய நூறு யிரம்பேர் சூழ்கரும்பு
கழிக்கும் பழனக் கழனிசூழ் காழிக் கரசே வேதத்தைப்
பழிக்கும் பொல்லாப் பரசமயப் பகட்டைப் பால்வாய்ப் பசுந்தமிழா
லழிக்கும் புகலிப் பெருமானே யடியேஞ் சிற்றி லழியலே. (௪)

வழுதி கூனு மவன்வெறுப்பு மாற்றி மண்மே லொருநாளும்
பழுதி லாத திருநீறும் பஞ்சாக் கரமு நிலைநிறுத்தி
யெழுதொ ணாத நான்மறைக்கு மடியேங் களுக்கு மெல்லார்க்கு
மழுதா வாழ்வு தந்தோனே யடியேஞ் சிற்றி லழியலே. (௰)

௯. சிறுபறைப்பருவம்.

கருதரிய முத்திதரு காரே கலைகணிறை வுற்றமறை வேரே
பொருகலி தணித்தபுகர் வாளே புவனமகள் பெற்றபெறு பேறே
யரியவிசை கட்குமடு பாகே யதிமதுர மிக்கதெளி தேனே
திருமுலை சுரக்கவரு பாலே சிறுபறை முழக்கியரு ளாயே. (௧)

அளியிசை முழக்கமொரு பாலே யணிவளை முழக்கமொரு பாலே
கிளியிசை முழக்கமொரு பாலே கிடையொலி முழக்கும்வள நாடா
குளிர்புன லகத்தினிடை யேவாழ் குமுதமல ரொத்தவித ழாலே
தெளிதமி ழுரைத்தபெரு மானே சிறுபறை முழக்கியரு ளாயே. (௨)

அருகரொடு புத்தர்குல காலா வழல்வலி தவிர்த்ததமிழ் வீரா
முருகுகமழ் கொச்சைவள நாடா முடுகுதிறல் மிக்ககலி கோபா
பருவரையை யொத்ததிர டோளா பரனையறி வித்தவிர லாளா
திருவிசை யளித்தகனி வாயா சிறுபறை முழக்கியரு ளாயே. (௩)

௰. சிறுதேர்ப்பருவம்.

ஆதி யுகந்தனி லன்னமு மேனமு மன்று முதற்கரிதா
மங்க ணிலைமைப்புற லிங்க னெமக்கருள் செய்தவ னவ்வுருவிற்
பாதி யுகந்தவள் சீதன நித்தில மாலை முலைக்கலசப்
பாலினை வெங்குரு மாநகர் நின்று பரிந்தமு துண்டமுதாய்
வேதமு மங்கமு மாதி புராணமு மெய்த்தமிழ் நூல்களினால்
வேலை பொருந்தின சோலைக ளெங்கும் விளங்க விளங்க விரித்
தோதுத லன்றி யுணர்ந்தருள் பத்த னுருட்டுக சிறுதேரே
யுலகுடை யாளுத வுந்தனி யானை யுருட்டுக சிறுதேரே. (௪)

இலக்கணவிளக்கபரம்பரை,
திருவாரூர், சோமசுந்தரதேசிகன்.

"அருங்கலச்செப்பு"

முழுதுணர்ந்துமூன்றொழித்துமூவாதான்பாதம்
பழுதின்றியாற்றப்பணிந்து—முழுதேத்தி. (சிறுபஞ்சமூலம்.)

செந்தமிழ்வாணர்காள்!

தமிழ்நாடெங்கு நிலவுபோற்பிரகாசிக்குந்தன்மநூற்களிலொன்றாகிய "அருங்கலச்செப்பு" என்னுமரியநூல் சென்னை "கன்னிமாரா லைபிரெரி"யில்வைத்துள்ள ஓலைப்பிரதியிலும், கல்லச்சுப்பிரதியிலும், நூற்றெழுபத்தொன்பது (179) பாக்களுக்குமேற்படாமலும், காலஞ்சென்ற பேரூர் திருமலைக்கிராமமுன்சீப் ஸ்ரீமாந்-ஆதிசக்ரவர்த்தியுபாத்தியாயர் ஓலைப்பிரதியில், நூற்றெண்பது (180) பாக்களும்; காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமாந்-க. அ. யோதிதாஸ்பண்டிதர் தமதரிய "தமிழன்" பத்திரிகையில் மேற்கோளாகக்காட்டப்பட்ட பாக்கள் "இருநூற்றெண்பதி"(280)ற்கு அதிகமாகவுமிருக்கின்றபடியால், இவ் வருங்கலச்செப்பின்பாக்களித்துணையெனவறியாநிடர்ப்படுமெமக்கு மெம்போலியார்க்குமிடர்படாதொழியுமாறு நூலாசிரியர்பெயருடன் விளக்கவேண்டுகின்றேன்.

அன்றியுமிவ்வருங்கலச்செப்பைக்குறித்து யாவரேனு முன்னர், சந்தேகித்திருப்பரேல் அச் சந்தேகத்தையும் வெளியிடவேண்டுபவனாகிய,

செந்தமிழ்மாணவன்,
பெ. மு. மதுரையார்.

உ

யோசனையைப்பற்றிய ஒரு குறிப்பு.

சின்னாட்களாக, யோசனையைப்பற்றிச் சிலபல அறிவாளர் ஆராய்ச்சிசெய்துவருவது அனைவர்க்குந்தெரிந்ததொன்றே. இந்நிலையில், அதைப்பற்றி வேறு குறிப்புக்கள் கிடைப்பின், அவற்றை அன்னார்க்குதவியாயிருக்கும்பொருட்டுத் தெரிவித்தல் தமிழ்மக்கள்கடனாம். ஆதலின், ஈண்டு, யான் எனக்கெட்டியதைத்தருவேன்.

க. தமயந்தியினது இரண்டாஞ்சுயம்வரத்திற்சென்று தேரூர்ந்து செல்லும் இருதுபன்னன், தனது உத்தரீயம் நடுவிற்கீழேவிழ, தேரை நிறுத்தி அதனை எடுக்குமாறு பாகனாகிய வாகுவற்கு(நளன்) அறிவிப்ப, அதற்கு விடையளிக்குமுகத்தால் மேலாடைவிழுந்த இடத்திற்கும் தேர்வருமிடத்திற்குமுள்ள அளவை, கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் விளங்கியவரென அறிஞர்களாலே தீர்மானிக்கப்பெற்ற பெரும்புலவரான புகழேந்தியார் தமது நளவெண்பாவின் கலிநீங்கு காண்டத்தில்,

"மேலாடை வீழ்ந்த தெடுவென்று மவ்வளவில்
நாலாறு காத நடந்ததே—தோலாமை
மேல்கொண்டா னேறிவர வெம்மைக் கலிச்சூதின்
மால்கொண்டான் கோல்கொண்ட மா;" (சகூ)

என்ற இச்செய்யுளில் நாலாறுகாத மென்கின்றனர்.

உ. கி. பி. பதினைந்தாம்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்தவராகக் கருதப்படும் அதிவீரராமபாண்டியனார் தமது நைடதம், கலிநீங்கு படலத்தில் அதே அளவை,

"முத்தவெண்குடைவேந்தர்கோன்முழவுறழ்தடந்தோ
ளுத்தரீயமங்கெறியிடைவீழ்ந்ததுமுணர்ந்து
தத்துவாம்பரிநிறுவியத்துகிறருகென்னப்
பத்தியோசனைநடந்ததுதேரெனப்பகர்ந்தான்;" (யக)

என்ற இச்செய்யுளில் பத்துயோசனை என்று கூறுகின்றனர்.

ஈண்டு, ஒரே அளவினைப்பற்றி "நாலாறுகாதம்" என்றும்; 'பத்துயோசனை' என்றும் முறையே தனித்தனி வேறுவேறு பெயர்கள் பயின்றுவருதல் ஆராயத்தக்கது.

ஊ. சா. வேங்கடராம ஐயன்,
தண்டமிழ்த்தொண்டன்.

கம்பர் திருநக்ஷத்திரம்.

நாட்டரசன்கோட்டை நகரத்தார்களால் நடத்தப்பெறும் வித்தியாபரிபாலனசங்கத்துக் கம்பர்கலாசாலையில் நிகழும் காளயுக்தி-ஹூ சித்திரைமீ 7உ (19-4-18.) வெள்ளிக்கிழமை கம்பர் திருநக்ஷத்திரத் திருவிழா நடைபெற்றது. காலை 7-மணி தொடங்கி ஊர்வலத்திருவுலா. அக்கிராசனாதிபதி மதுரை வக்கீல் பிரம்மஸ்ரீ D. சுந்தரராஜ ஐயங்காரவர்கள். கனதனவான்களாகிய நகரத்தார்கள், வித்துவான்கள் புடைசூழக் கோயில்விருதுகள் முன்விளங்க மேளவாத்தியங்கள்முழங்க ஸ்ரீ ராமர்திருவுருவப்படமும் கம்பராமாயணப் பெருங்காப்பியத் திருவேடும் அபிடேகசந்தன வெள்ளிக்கும்பமும் பல்லக்கில் எழுந்தருள, ஸ்ரீ கண்ணுடையநாயகி சந்நிதியினின்று திருவுலாப்போந்து கம்பர் அடங்கியுள்ள சமாதிக்கோயிலில் அபிடேக ஆராதனைகள் நிறைவேறியது. பின் கலாசாலை மாணவர்களும் வித்துவான்களும் முறையே திருவாய்மொழியும், ராமாயணப்பாசுரங்களும், கம்பர்க்குத்தோத்திரப் பாக்களும் பாடினார்கள். அத்தருணம் அங்குவந்திருந்தோர் அனைவர்க்கும், கண ஆவி அருணாசலஞ்செட்டியாரவர்கள் உபசாரம்செய்தனர். பின் 11-மணி தொடங்கிக் கம்பர்கலாசாலையில் சுமார் 200-ஏழைகளுக்கு அன்னம் அளிக்கப்பட்டது.

மாலை 3-மணி தொடங்கிச் சிற்றுண்டிவிநியோகம் செய்யப்பட்ட பின் மகாசனக்கூட்டம் நடைபெற்றது. மிகுந்த அபிமானமும் அன்புங் கொண்டு தகுதிவாய்ந்த நகரத்தார்கள்பலரும் ஏனை அன்பர்கள் அநேகருமாகச் சுமார் 300-பேர்கள் வந்து கூடியிருந்தனர். முன் அறிக்கையிற்கண்டபடி மதுரை வக்கீல் பிரம்மஸ்ரீ D. சுந்தரராஜ ஐயங்கார் அவர்கள் அக்கிராசனத்தில் அமர்ந்தனர். முறைப்படி கடவுள்வழிபாட்டுடன் சபை தொடங்கியது. உபந்நியாசகராகக் கம்பர்கலாசாலைத் தலைமையாசிரியர் உரத்தூர் கோ. வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை எழுந்து நின்று கம்பர் வரலாறும், அவர்க்குத்திருவிழாவேண்டியவாறும், அவர் செய்துள்ள இராமாயணப் பெருங்காப்பியத்திட்பநுட்ப ஆராய்ச்சியும் எடுத்து விளக்கிப்பேசினர்.

மேலும், "கல்வியிற்பெரியன் கம்பன்." "கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பர்" "கம்பநாட்டாழ்வார்," என்றின்ன சிறப்புப் பெயர்களால் எல்லோராலும் வழங்கப்பெறுபவர் கம்பர். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள்களையமைத்து, உலகியலைச் செவ்வனேயுணர்த்திக், கவித்திறனெல்லாம் அலையக்காட்டிச், செந்தமிழ்ச்சுவையையூட்டி, அத் தமிழ்க்கோர் அணிகலமாய் இராமாயணப்பெருங்காப்பியத்தை நமக்குத்தந்தருளியவர் கம்பர். அப்பெருஞ் செய்தியெல்லாங்கருதி அவர்க்குத்திருவிழாநடத்தவேண்டுவது தமிழ் மக்களாயினோரெல்லோர்க்கும் பெருங்கடனையாகும். அம் முறைபற்றியும், கம்பர்கலாசாலை என்னும் பெயர்க்கேற்பவும், "நாட்டரசன் கோட்டை நமக்கு" எனக்கூறிக் கம்பர் பரிபூரணமான திருநகர் நாட்டரசன்கோட்டையென வழங்குதலாலும் இக் கலாசாலையில இத் திருவிழாநடத்தியது மிகப்பொருத்தமும் அவசியமுமாகும். கம்பரது பிறப்பையுணர்ந்துகொள்ள எழுத்துமூலமான ஆராய்ச்சிகிடைத்திலது. அவரை நாம் உணர்ந்துகொள்ளக் கருவியாயும் அவரது திறனெல்லாம் அமைந்து அவரது வடிவாய் விளங்குவதாயுமுள்ளது இராமாயணம் ஒன்றுமே. அவ் விராமாயணத்திற்கு வாச்சியப்பொருளாயுள்ள ஸ்ரீ ராமபிரான். அவரது ஜனனதினத்தையே கம்பரது திருநாளாகக் கொள்ளுதல் ஒக்கும் எனக்கொண்டு ஸ்ரீ ராமநவமியையே கம்பர் திருநக்ஷத்திரமாக்கியது எல்லோர்க்கும் உடன்பாடாகுமென்றே நினைக்கிறேன்" என்று கூறினர். பின் பண்டிதர்களாகிய கணபதியாபிள்ளையவர்கள், இராமலிங்கம்பிள்ளையவர்கள், சீதாராம ஐயங்கார் அவர்கள், வெள்ளைவாரணம் பிள்ளையவர்கள், வக்கீல் இலட்சுமண ஐயங்காரவர்கள் கம்பர் திருவிழாவில் தாம் தாம்கொண்ட கருத்தைவிளக்கி உபந்நியசித்தார்கள். முடிவில் அக்கிராசனாதிபதியவர்கள் மிகவிளக்கத்துடன் கம்பரைக்குறித்தும் அவர்பேரால்வழங்கும் கலாசாலையைக்குறித்தும் விரிவாய்ப்பேசினர். பின் முறைப்படி சந்தனதாம்பூலவினியோகங்களுடன் சபை நிறைவேறியது. இதையே முதலாகவும் வழிகாட்டியாகவும் கொண்டு தமிழ்வழங்கும் எல்லாநிலங்களிலுமுள்ள எல்லாத்தமிழ் மக்களும் வருடந்தோறும் சித்திரைமாதத்து ஸ்ரீ ராமநவமியில் கம்பரது திருவிழா நடத்தி அவர் நமக்குச்செய்துள்ள நன்றிக்காக அவரை நினைந்துவழிபடிற் பெருஞ்சிறப்பும், பெருநலனும், பெரும்பேறுமெய்து

மெனல் சரதம். ஸ்ரீ ராமநவமியையேயன்றிக் கம்பரது பிறப்பிறப்புக்களின் சரியான ஆதாரவுடன் ஆராய்ச்சிகிடைக்கப்பெறின் அவ்வாறு அவர் திருவிழாவை நடத்தலுமிழுக்காது. எவ்வாற்றானும் செந்தமிழருமையுணர்ந்து அத் தமிழபிமானம்வாய்ந்து கம்பரது திருநக்ஷத்திரத்தை ஔதாரியமாய்ச்செய்துசிறந்த நாட்டரசன்கோட்டைநகரத்தார்போல ஏனை எல்லாத்தமிழ்ப்பெருமக்களும் கம்பர்திருநாளாகிய இப் பெருநலத்திருப்பணியை இனிது நடத்துதல் சிறப்புடைத்தாம்.

ஆர். எம். இராமசுவாமிசெட்டியார்,

காரியதரிசி,

வித்தியாபரிபாலனசங்கம், நாட்டரசன்கோட்டை.

ஸ்ரீ:

புத்தகமதிப்புரை.

1. நன்னூல்
உ-- ழமலாம்.

6. பூரணசுகம்:—இப்புத்தகம், சுவாமி அபேதாநந்தர் அவர்கள் ஆங்கிலத்திற்செய்த வுபந்யாஸத்தினின்றும் தமிழில் வசனரூபமாக மேலேகண்ட சுண்யமுள்ள சைதாப்பேட்டை ஸ்ரீ ஏ. சொக்கலிங்கப் பிள்ளையவர்களால் நன்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதிற் சரீரம் துக்கஹேதுவென்றும், அதனின் வேறாய ஆன்மா சுகரூபியென்றும் பிரத்தியக்ஷாநுபவத்தால் ஆத்மஞானத்தை நன்கு பிரகாசப்படுத்தியிருக்கிறது. இதன் விலை அணா—1, பைசா—6. வேண்டுவோர் ஆக்கியோர்க்கெழுதிப்பெறலாம்.

7. புதிய தமிழ்ப்பாடபுத்தகம்:—(நடுத்தர கலாசாலைகளில் உபயோகப்படுத்தக்கூடியது.) இது கும்பகோணம் டவுன் ஹைஸ்கூலின் தமிழ்ப்பண்டிதர்களாகிய ஸ்ரீமாந். அ. பாலசுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களாலும், ஸ்ரீமாந். ஊ. சா. வேங்கடராமையரவர்களாலும் நன்றாக எழுதப்பட்டு, கும்பகோணம் இந்து எஜுகேஷனல் டிரேடிங் கம்பெனியாரால் பிரசுரிக்கப்பெற்றது. இதன் விலை அணா 6. வேண்டுவோர் ஷை கம்பெனிக்கெழுதிப்பெறலாம்.

அவ்வுரைக்கு ஷை ஆதீன சைவப்பிரசாரகர் தூத்துக்குடி ஸ்ரீமான் போ. முத்தையபிள்ளையவர்களெழுதிய விளக்கமுமுள்ளன. இப்புத்தகம் சைவசித்தாந்தசாத்திரங்கற்பார்க்கு மிகப்பயன்படத்தக்கதே. இப்புத்தகத்தை அச்சிடுதற்கு வேண்டும்பொருளுதவிபுரிந்த தேவகோட்டை ஸ்ரீமாந். அரு. நா. இராமநாதன் செட்டியாரவர்களது சைவாபிமானம் பாராட்டற்பாலது. இதன் விலை ரூபா 3—8—(). வேண்டுவோர் இதனைப்பதிப்பித்த தூத்துக்குடி ஸ்ரீமாந். பொ. முத்தையபிள்ளையவர்கட்கெழுதிப்பெறலாம்.

3. தசாவதாரம்:—இது கும்பகோணம் இந்து எஜுகேஷனல் டிரேடிங் கம்பெனியாரால் பிரசுரிக்கப்பட்ட தமிழ்ப்புத்தகங்களில் ஒன்று. இதில் காவற்கடவுளான திருமாலின் தசாவதாரக்கதைகள் சுருக்கமாயும், தெளிவாயும் சிறுவர் சிறுமியரெல்லோரும் விரும்பிப் படிக்குமாறு நன்றாயெழுதப்பட்டுள்ளன. இதன் விலை அணா 9. வேண்டுவோர் ஷை கம்பெனியார்க்கெழுதிப்பெறலாம்.

இ. [illegible] கணப்பள்ளிக்காலேஜ் பு[illegible]

[illegible]

5. கோசுக்களும் மலேரியாசுரமும்:— இப்புத்தகம், சைதாப்பேட்டை விவசாயவித்தியாசாலைக் காலேஜியேட்டும், சென்னைநகர்க் கார்ப்பொரேஷன் சானிட்டெரி இன்ஸ்பெக்டருமான மகா-ள-ள-ஸ்ரீ சோமசுந்தரலிங்கப்பிள்ளையவர்களாலும், சப் அஸிஸ்டெண்டு ஸர்ஜனும், சென்னைநகர்க் கார்பொரேஷன் கௌரவ காரியதரிசியுமாகிய மகா-ள-ள-ஸ்ரீ அ. மு. வையாபுரிமுதலியாரவர்களாலும் எழுதப்பட்டது. இதில் மலேரியாவென்னும் விஷஜுரமுதலிய சில தொத்துவியாதிகளைப்பரவச்செய்து மானிடர்சுகவாழ்வைக்கெடுக்கும் கொசுவகைகளின் உற்பத்தியும், அவற்றின் உடற்பகுதிகளின் அமைதியும், அவற்றின் சுபாவங்களும், அவற்றாற் பரவக்கூடிய நோய்களும், அந்நோய்களைத் தடுக்கும் உபாயங்களும், அக்கொசுக்களையழிக்கும் உபாயங்களும் யாவரும் எளிதிலுணரும்படி தெளிவான தமிழ்நடையிலெழுதப்பட்டுள்ளன. போதனுமுறைக்குரியபடங்களும் ஆங்காங்குச்சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இப்புத்தகம் சுகவழியைவிரும்புவோரெல்லோராலும் படிக்கத்தக்கது. இதன் விலை அணா 6. வேண்டுவோர் ... எழுதிப்பெறலாம்.

6. பூரண சுகம்:—இப்புத்தகம், சுவாமி அபேதாநந்தர் அவர்கள் ஆங்கிலத்திற்செய்த வுபந்யாஸத்தினின்றும் தமிழில் வசனரூபமாக மேலேகண்ட கண்ணமுள்ள சைதாப்பேட்டை ஸ்ரீ ஏ. சொக்கலிங்கப் பிள்ளையவர்களால் நன்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதிற் சரீரம் துக்கஹேதுவென்றும், அதனின் வேறாய ஆன்மா சுகரூபியென்றும் பிரத்தியக்ஷாநுபவத்தால் ஆத்மஞானத்தை நன்கு பிரகாசப்படுத்தியிருக்கிறது. இதன் விலை அணா—1, பைசா—6. வேண்டுவோர் ஆக்கியோர்க்கெழுதிப்பெறலாம்.

7. புதிய தமிழ்ப்பாடபுத்தகம்:—(நடுத்தர கலாசாலைகளில் உபயோகப்படுத்தக்கூடியது.) இது கும்பகோணம் டவுன் ஹைஸ்கூலின் தமிழ்ப்பண்டிதர்களாகிய ஸ்ரீமாந். அ. பாலசுப்பிரமண்ணிய பிள்ளையவர்களாலும், ஸ்ரீமாந். ஊ. சா. வேங்கடராமையரவர்களாலும் நன்றாக எழுதப்பட்டு, கும்பகோணம் இந்து எஜுகேஷனல் டிரேடிங் கம்பெனியாராற் பிரசுரிக்கப்பெற்றது. இதன் விலை அணா 6. வேண்டுவோர் ஷை. கம்பெனிக்கெழுதிப்பெறலாம்.